

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

Capvt II. An superioritas Papæ supra Concilium acephalum demonstrari possitex sacris Litteris, Concilijs Oecumenicis, Historijs Ecclesiasticis, & usu ac praxi Ecclesiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

Christi auctoritatis characterem præferenti, principaliter autem ipsimet Christo, Spirituique sancto, Synodo quâ Oecumenicâ secundum Christi promissionem assistenti, ineluctabiliter competentis Nihilominus hæc Papæ erga dogmaticas Concilij Oecumenici definitiones obligatio & subiectio respicit quidem perfectam Spiritus sancti, ac Christi respectu Papæ superioritatem: at quia Concilium quâ Oecumenicum, implamet Papæ præminentiam, eeu sui characteristicam formam essentialiter includit, idcirco Concilio Oecumenico non non tam superioritatis strictæ, quàm cuiuspiam erga Pontificem solitariè spectatum majoritatis præcellentiam importat; veluti fusiùs expositum habetur in antecedentibus.

Caput. II.

An superioritas Papæ supra Concilium acephalum demonstrari possit ex sacris Literis, Concilijs Oecumenicis, Historijs Ecclesiasticis, & usu ac praxi Ecclesiæ.

§. I.

Pro huius disquisitionis solidiori resolutione, expedit, varios distinguere Concilij acephali status.

1. **P**rimò igitur status *realis* Concilij acephali contingere potest, dum Papa est dubius, sicque ex universo Orbe Christiano congregantur Episcopi ad certum Papam exquirendum, seu constituendum ab illis, ad quos spectat electio Summi Pontificis designativa: qui status erat primitus in Concilio Constantiensi. Quæ Synodus quantumvis *materialiter* pro tunc etiam dici potuerit Generalis, non tamen erat *formaliter* Oecumenica, quia in ipsâ deficiebat *formalis* character, ex Christi nomine Vicario, Pontifici scilicet auctoritate subsistens, quousque certi Pontificis auctoritas Apostolica eidem tandem accesserat: dum interea in tali Concilio acephalo non alia, quam universorum ex Christiano Orbe ibi aggregatorum Ecclesiæ Antistitum in unum collatæ interveniebat iurisdicctio, cum aliquo extensivo ut sic ad publicum Ecclesiæ Bonum referibili augmento.
2. *Secundò*, Alter Concilij *realiter* acephali status est, quando Synodus Generalis erat primitus a Summo Pontifice legitime congregata, sed postea fuit eidem substracta auctoritas Pontificia, ejusdem indicens solutionem, Cujusmodi status erat Concilij Basileensis, sibi postmodum arrogantis auctoritativam & iudicariam super Papa auctoritatem, dum e contra Summus Pontifex suam tali Concilio supereminentem potestatem eâ exercebat efficaciam, ut illius in altero etiam Papa constituto arrogata auctoritas prorsus evanuerit.
3. *Tertidò*, Concilij generalis secundum *mentalem duntaxat abstractionem* acephali, varius adhuc status considerari potest. Inprimis

enim potest cum Papâ comparari præcise Concilij Corpus hierarchicum ex Episcopis & Prælati Ecclesiasticis consistens, nomine Christi vicario, seu Pontifici auctoritate aggregatum. De isthoc Corpore Hierarchico disquiri potest in præsentia: an Papa auctoritas habeat aliquam ab illo dependentiam; & an ista dependentia importet aliquam ejus Corporis Hierarchici supra Papa superioritatem? Ad quod perspicacius intelligendum, lubeat corpus humanum à suo capite præscindere non physica separatione, sed *mentali* abstractione. Sub ejusmodi namque præcissione *mentali* multas in humano corpore vitales seu vegetativas, seu sensitivas, tum cordis, tum hepatis, aliorumve membrorum functiones reperimus, quæ non sunt in capite, sicque adeo cum isto collatæ faciunt quandam *extensivam* inajoritatem ultra proprias capitis functiones, quæ tamen ab illis vel maxime & ut plurimum necessariò dependent. Quæ nihilominus capitis *quoad sui conservationem*, & in ordine ad functiones sibi proprias à reliquis humani corporis membris, corde præcipue ac hepate, dependentia, nullam in humano corpore præcisè spectato super caput importat superioritatis quasi gubernativæ rationem, quin potius caput regimen quoddam teneat super totum corpus humanum, ejusve membra, ac functiones istorum, saltem quoad *mediatum* aliqualis directionis ac moderationis in eas influxu. Sic proinde, si Ecclesiæ Corpus hierarchicum integrum consideremus secundum quandam *Capitis ac reliqui Corporis hierarchici in Concilio Generali coadunati præcissionem mentalem*, & secundum aliquam *inter se collationem*, verificatur equidem, quòd Summus Pontifex, Ecclesiæ Caput, indigeat membris hierarchicis, Episcopis à Spiritu sancto positis, ut regerent Ecclesiam Dei. Quæ indigentia spectat tum Episcopos *figuratim* spectatos, quâ diversarum Diocesium Rectores, quas impossibile foret ab uno Pastore ad sufficientiam gubernari; tum Episcopos *collectim*, in unum Generale Concilium coadunatos, quorum Episcopales Jurisdictiones in unum collatæ faciunt aliquam *superiùs* expositam generalitatem *extensivam*. Quæ etiam *extensivâ* Corporis hierarchici universalitas est necessaria, ut Caput ipsum, Summus Pontifex, potiatur prærogativâ *ultimata* & *consummata* in fidei dogmaticis decidendis infallibilitatis. Quippe cum *istum* sit per Christum repromissa consensui Capitis, unâ ac reliqui Corporis hierarchici, intrâ Concilium Oecumenicum coadunatis membris. Ex quâ etiam infallibilitatis prærogativâ Capiti Ecclesiæ accretit majoritas quædam *intensiva*, quam tamen *superiùs* demonstravimus, non importare *proprie* dictam superioritatem, neque Divinitus repromissam esse Concilio quâ acephalo, id est sine Capite considerato, sed utrique consentienti, adeoque *collectivè* sumpto. Quandoquidem igitur corpus humanum secundum *abstractionem mentalem*, à capite præcise, nihil habeat super istud superioritatis, sed capitis e contra sit quædam supra reliquum corpus gubernativa seu mode-

moderativa superioritas: num dicere fas est, Concilium Generale quã acephalum, sine Capite consideratum, respectu Capitis, vel potius Papam, Ecclesie Caput, respectu reliqui hierarchici Corporis in Concilio Generali aggregati, habere præminentiam superioritatis?

Quartò. Concilium dici potest aliquantulum acephalum, quando legitimã Papæ auctoritate congregatum, præidentes quidem habet Legatos seu Nuntios Apostolicos, necdum tamen obtinuit personalem consensum Summi Pontificis, decretorum inibi sancitorum confirmatorum: nam verisimilius est, iustus consensus dogmaticis sanctionibus auctoritate Pontificiã impertiendi auctoritatem, non esse delegabilem Legatis Apostolicis, sed esse personalem Pontificiã præminentiam indivisibiliter annexam. Quia igitur omnimodæ & consummata in fidei dogmatibus infallibilitatis auctoritas, ex Christi Domini institutione non competit Concilio Oecumenico, nisi quatenus Duo, Caput scilicet, ac reliquum Ecclesie Corpus hierarchicum conferunt. Idcirco Synodus quantumvis Generalis, quoad auctoritatem fidei dogmatum definitivam, non est in statu consummata Synodi, quã formaliter Oecumenicã, quousque ad sanctiones ejusmodi accesserit personalis Papæ consensus.

Nihilominus pro quinto dicendum est, ubi per Summum Pontificem facta est indictio Concilii Generalis, mandato ad universos Christiani Orbis Episcopos, Ecclesie quæ Prælatos directo, atque in vi hujus mandati convenerint Præsules Ecclesiastici, præsidentibus præcipue Pontificis Legatis, Concilium jam esse in statu Oecumenicæ Synodi, quoad Apostolicam huic Divinitus commissam ligandi & solvendi potestatem. Ex tunc enim verificatur, Concilium esse aggregatum vicario Christi nomine, sive Antistitem tali modo coadunatorum Conventum existere insignitum Apostolicæ, vicarium Christi nomen præferentis, auctoritatis caractere. Nec interest, si pauci, si plures sub tali caractere fuerint coadunati ex Orbe Christiano Præsules, Christo Domino Matth. 18. pronuntiantes, se in medio eorum fore, ubi duo vel tres in nomine suo congregati fuerint. Quamvis verò isthac Christi assistentia Præsulibus Ecclesiasticis in nomine ipsius aggregatis, videri possit inferre omnimodam in rebus fidei infallibilitatem: nihilominus quia Christus hanc annexit Duorum, scilicet Capitis, nomen suum vicarium præferentis, ac reliqui hierarchici Corporis consensui: ideo præsumptam talis consensus fuerit personam præstitus à Papa Christi Vicario, Concilium quantumvis Generale ac Oecumenicum, in ordine ad fidei sanctiones non est adhuc in statu perfecto, seu ultimã consummato: tametsi Apostolica ligandi & solvendi potestas indefinita Concilio Oecumenico, quã Collegij Apostolici successori à Christo immediatè concessa, antecedenter ad illam consummata, ex personali Pontificis consensu concursu subsistentem omnimodæ infallibilitatis perfectionem,

jam locum habeat, ex quo Concilium in Christi vicario Nomine sub Sedis Apostolicæ Legatorum præsidentia inchoari & continuari cepit. Sub eujusmodi proinde statu est paritas & æqualitas, nullaque adeo superioritas inter Pontificiam potestatem, & Synodum ex Capite per Legatos præsidente, ac reliquo Ecclesie hierarchico Corpore coadunatam.

S. II.

Expenduntur patris adversè argumenta ex sacra Scripturæ verbis petita.

Primò. Adversarij prædant, & quidè merito, formam posteriorum Conciliorum Oecumenicorum petendam esse ex norma Concilij Hierosolymitani, Actorum 15. à v. 6. descripi. At imò merito sublumunt ex v. 17. & 18. ac sequentibus. Iacobum Apostolum, postquam Prophetica ad disquisitionis de Legalibus tunc propositæ decisionem facientia, adduxisset oracula, definitivam & judicariam protulisse sententiam: Propter quod, inquit, ego iudico, non inquietari eos, qui ex gentibus convertuntur ad Deum, sed scribere ad eos, ut abstineant se à contaminantibus simulacrorum, & fornicatione, & suffocatis, & sanguine. Ex hac igitur Concilij Hierosolymitani normã videtur evinci, quòd definitiva sententia in Synodo Oecumenicã non sit penes Petri successorem. Verùm quis Catholicorum negare audeat, Petrum in Concilio Hierosolymitano præsentem, jam prius à Christo obiivisse Primatum, extitisseque Caput Ecclesie? Quo supposito, quis rursus Catholicorum præsumet negare, Capiti Ecclesie intrã Concilium Oecumenicum convenire officium Præsidentis?

Hoc igitur præsidentie munus in Concilio Hierosolymitano esse à Petro exercitum, præter fundamentum alibi deducendum, ita demonstratur. Etenim is ex Apostolis Præsidis munus in eo Concilio subibat, qui quæstionem ibidem propositam conquestione magnã à Cœtu Concilij prius factã, primus taliter definiit, ut ceteri Apostoli in ejus sententiã uniformiter condescenderent. At legendi sacrum textum cit. cap. 15. Actorum, perspicue constabit: magnã prius conquestione circa propositam controversiam factã, Petrum à v. 7. primum surgentem definiisse quæstionem, dicendo vers. 10. Nunc ergo (oraculis Divinis in contextu recensitis ita se habentibus) quid tentatis Deum, imponere jugum super cervices discipulorum, quod neque Patres nostri, neque nos portare potuimus? Quã sententiã per Petrum prolata, sacer contextus dicit vers. 12. tacuisse omnem multitudinem, in signum scilicet consensus. Quamvis proinde Petrus, dum conquestio fiebat, non legatur primus fuisse locutus, secus tamen est, ubi deveniebatur ad definitionem, quæ primò debetur Præsidi.

Neque huic muneri derogatur, licet Paulus, Barnabas & Iacobus post Petrum locuti fuerint, quia ex sacro contextu rursus constat, hos Apostolos condescendisse in Petri

Concilio
Hierosolymitano
Actorum
15. à v. 6.
descripi.

6.
Pag. 235.
n. 143.
7.
Pag. 237.
n. 220.

sententiam: specificè verò Iacobum Hierosolymorum Antistitem subijciendo, Divinis Oraculis, Petrique sententiæ conformiter scribendum esse gentibus ad fidem Christi conversis, in hoc suscepisse munus quasi executoris.

9. *Secundò.* Replicabitur ex parte adversâ. Apostolos & Seniores juxta sententiam à Iacobo pronuntiatam scribendo ad gentes fidem Christi professas, *vers. 23.* talem efformasse Epistolam Synodalem: *V. sum est spiritus sancto, & nobis, nihil ultra vobis imponere oneris, quam hæc necessaria, ut abstinatis vos ab immolatis simulacrorum, & sanguine, & suffocato, & fornicatione.* In quâ Synodali Epistola nullam fuisse habitam rationem Petri præminentiam, quod meritò faciendum fuisset, si Petro convenisset aliqua supra Concilium superioritas. Verùm quia Concilium Hierosolymitanum erat Oecumenicum ex Petro seu Capite Ecclesiæ, ac reliquis Apostolis, delegationem Apostolicæ auctoritatis licet *personalem*, & cum ipsis extinctam prærogativam præferentibus consistens: ideo facile conceditur, Petro nullam fuisse præminentiam super eâ Synodo: neque enim quæsitio est in præsentem de superioritate Papæ supra Oecumenicam, sed supra acephalam Synodum; uti neque ex eo aliqua evincitur præminentia, quod Iacobus primus videatur fuisse in hoc, ut sententia definita scriberetur ad Ecclesiam Antiochenam. Quemadmodum enim Regis in Comitibus regni sui generalibus præsentiam nihil derogat, quod ubi Ordinum consilia & vota sunt collecta, Rex decernat exinde ex Regiæ Majestatis sui auctoritate: indeque verò regni primus Cancellarius decretum scribendum demandet: sic neque præsentiam Petri officere potuit, quod Iacobus Apostolus urbis Hierosolymitanæ (intra quam celebrabatur illud Oecumenicum Concilium) Antistes in *via executionis*, judicavit primus, gentes ad Deum convertas, juxta definitionem à Petro jam pronuntiatam, non esse per Legalia inquietandas, sicque ipsam scribendum esse. Quia igitur neque corporis physici, neque Hierarchici à Capite seorsim spectati, potest aliqua supra Caput, in Concilio Oecumenico præsidis munere fungi consuetum, esse superioritas, idcirco ex præallegatâ Concilij Hierosolymitani normâ evincitur, non Synodum præcisè sine Capite spectatam, supra Papam, Petri successorem, sed hunc erga Concilium quæ acephalam, habere superioritatem.

10. *Tertiò.* Pars adversa suam præsentiam contendit firmare ex *Actorum 20.* *Attendite vobis* (inquit Paulus) *& universo gregi, in quo vos Spiritus sanctus posuit Episcopos, regere Ecclesiam Dei.* Quæ verba Apostoli vel maxime locum habent in Episcopis collectivè sumptis, seu aggregatis in Concilio Generali. At in Ecclesia, cujus regenda potestas attribuitur Episcopis, in Concilio præsertim Generali aggregatis, includitur etiam Papa. Ergo potestas gubernativa Episcoporum extenditur etiam ad Papam.

11. Verùm sicuti in Comitibus publicis alicujus

Regni, cujus Rex est Caput Monarchicum, conferuntur equidem in unum universæ Regni gubernativæ potestates, de quibus verè dicitur, esse postas ad regendum totum regnum; nequit tamen hinc concludi, eorum potestates gubernativas, etiam in unum collatas, protendi supra Regem, maxime cum ex isto seu *mediate*, seu *immediate* sint derivatæ universæ illorum potestates, sintque ab ipomet Rege ad Comitum publica convocata, in ordine ad consulendum publico Regni bono, ad quod ex *intrinseco suo sine transcendentali* ordinantur cunctæ particularium regiminum jurisdictiones *civiles ac politice*. Et hinc per status politicos, eorumque Ordines in Comitibus cum Rege congregatos, fit quædam *extensiva* cujuspiam Bono publico perquam proficua majoritatis, ad regiam potestatem accessio, quæ tamen majoritatis *supereminenter*, quoad *intensivam* alicujus majoritatis superiorem excellentiam, continetur universim in ipsâ Regiæ Majestatis præcelsentiâ. Nec adeo dicere fas est; Comitum Regni, esse supra Regem, si hic sit Monarcha, sed hunc esse supra Comitum.

Pro quarto igitur pari ratione dicendum est, si universæ cunctorum etiam totius Orbis Christiani Episcoporum jurisdictiones intra Concilium Generale aggregantur in unum, cum suo ad universale Ecclesiæ Bonum *intrinseco & transcendentali* ordine; inde quidem resultaret *extensiva* quædam majoritas, publicæ Ecclesiæ utilitati, ac regimini universali perquam accommodata & proficua, ut propterea Pastor Oecumenicus in publicis Ecclesiæ necessitatibus obstringatur ad talem Generalem convocationem auctoritate Christi vicariâ indicendam. Nihilominus tota illa ex jurisdictionibus Ecclesiasticis in in unum collatis resultans *extensiva* majoritas *supereminenter* contineretur in Oecumenicâ Papæ auctoritate: quippe cum ex istâ cunctæ reliquæ inter Episcopos dispersitæ jurisdictiones eatenus deriventur, ut earundem consortes, seu agni Christi, quoad *cunctam moralitatis lineam*, semper subdantur Oecumenico Summi Pontificis Pastoralis officio. Et quia universorum etiam Episcoporum jurisdictiones in unum Concilium collatæ extrahi haudquaquam possunt à *moralitatis* lineâ, intra quam Pontificiæ auctoritati, ejusque Clavibus, super quocumque in terris ad Regnum Cælorum seu militans seu triumphans ordinabili *moralis*, competit indefinita ligandi & solvendi potestas: idcirco hæc universæ Episcopales jurisdictiones in unam Synodum, quâ *præcisivè* acephalam conjunctæ, secundum *intensivam* majoritatem superioris ordinis, Capitis scilicet propriam præminentiam, superexceduntur à Papali Oecumenicâ potestate. Et licet Concilio generali, quâ *formaliter* Oecumenico, unâ cum Capite scilicet spectato, ex *Matth. 18. cap.* peculiaris adhuc promittatur ligandi & solvendi auctoritas universalis, hæc tamen nequit major & universalior esse, ac sit illa, quæ soli Petro, ejusque adeo successori Pontifici Romano Dicitur

vinitus competit, nec adeo Concilium e-
tam quā Oecumenicum, unā cum Capite
spectatum, potest habere majoritatem jurif-
dictionis, sive superioritatis erga Papam.

Quintō. Urgebit Adversarij Auctoritatem
Conciliorum probari peculiariter ijs omnibus
Scripturæ locis, quibus Ecclesia circa fidem
errare non posse, demonstratur. Cū enim
Concilium repræsentet Ecclesiam, necessum
esse, ut, quemadmodū Ecclesia, ita & Con-
cilium ab omni erroris circa fidem periculo
absit. In cujusmodi adeo infallibilitatis con-
summata prærogativā Concilium superemi-
nere Papæ solitariè spectato. Verum equidem
est, tanto honore Christum esse dignatum
suam Ecclesiam, adeoque Concilium ejusdem
integraliter repræsentativum, ut hoc superemi-
neat in consummata infallibilitatis in fidei dog-
matibus decidendis prærogativā; attamen
sicut Ecclesia absolutè sumpta, nequit intelligi
sinè Capite, sic neque Concilium, quā Uni-
versalem Ecclesiam repræsentans, est intelli-
gibile, quin informatū sit Oecumenico Chri-
sti vicario caractere, Summi Pontificis pro-
prio. Cujus proinde per suum personalem
consensum ad Concilij dogmaticas sanctiones
accessio est prorsus necessaria, ut istæ obtine-
ant consummatæ etiam quoad nos infallibili-
tatis prærogativam; uti patet ex antecedentibus.
Et hinc Concilium non jam acephalum, sed
quā ipsum Papam, Ecclesiæ Caput ejusque
ex Apostolicæ auctoritatis caractere pro-
fluentem consensum substantialiter includens,
habet quidem aliquam majoritatē consumma-
tā & ultimata in Ecclesiā circa fidei dogmata
infallibilitatis. At quia ista majoritas non est
jurisdictionis, sed præminentie cuiuspiam
super Spiritū sancti, ac Christi assistentiā
fundatā: idcirco ne Oecumenico quidem
Concilio competit stricta & propriè dicta
supra Papam superioritas, jurisdictionis
nempe majoritatem importans.

§. III.

Papæ supra Concilium præcisivè acepha-
lum superioritas ostenditur ex Deuter.
17. cap.

14. **N**am primò decernitur in hoc sacro textu,
ut causæ difficiles ex Veteris Testamenti
legibus judicialibus decidendæ, in quibus va-
riabant fortè judicia, seu tribunalia sæcularia,
deferrentur ad Sacerdotes Levitici generis,
& ad judicem, qui judicaret judicij Verita-
tem, jus scilicet Divinā judiciali lege conten-
tum, applicando ad causæ controversiæ statum.
Hi ergo Sacerdotes cum judice, nempe Sum-
mo Pontifice in loco Sanctuarij congregati,
consciabant Ecclesiasticum Veteris Testa-
menti Concilium, in quo præsidebat Summus
Sacerdos. Atqui ad hunc in eo Concilio spe-
casse definitivam sententiam, evincitur ex
cit. 17. cap. Deuter. v. 12. ubi sic habetur:
*Qui autem superbierit, nolens obedire sacerdotis
imperio & judicis decreto, morte morietur. Pari
ergo ratione in Concilij Novæ Legis pertinet
ad Summum Pontificem, proferre definitivam*

sententiam. Hæc autem prærogativa præ-
sidentie auctoritatem importans, necessariò
infert, quandam superioritatis super Con-
cilij Corpore majoritatem.

Excipient pro secundo fortassis Adversarij
cum Tostato Abulensi *quæst. 4. in cit. cap. 17.*
Deut. Veteris Testamenti Sacerdotem Sum-
161. m-
mum, tanquam præsidem, nomine & con-
29-
sensu Concilij protulisse sententiam: quomodo
in Novi quoque Testamenti Concilij Oe-
cumenicis, Papam nomine totius Concilij ex
suffragijs Patrum definire ac decernere; veluti
praxis doceat, conformiter normæ Concilij
Hierosolymitani *Athorum 15.* descripti, ubi non
Petri solius, sed totius Synodi Oecumenicæ
nomine noscitur fuisse latum decretum sub
hoc tenore: *V. I. sum est Spiritui sancto, & nobis &c.*
Quemadmodū igitur inepta foret conse-
quentia, quā Dux Venetorum ex eo, quod
nomine totius Senatūs proferat sententiā de-
finitivam, inferretur, esse superior toto Sena-
tu, quin potius hic dicendus sit illo major: sic
ex eo argumento haud concludi, Papæ supra
Concilium, sed hujus potius super Papā su-
perioritatem seu majoritatem, cū reverè
quisque minor dicendus sit illo, ex cujus no-
mine & auctoritate exercet judicium, seu
profert sententiā *judiciariam*. Quamvis pro-
inde *Deut. 17.* proclametur reus mortis,
qui non obedierit *Sacerdotis* (non Concilij)
imperio: hoc ipsum tamen imperium nomine,
ac vice totius Concilij Ecclesiastici à Summo
Sacerdote latum, non reducebatur in istum,
nisi quatenus erat repræsentans totum Con-
cilium, sicque adeo hujus præminentia debe-
bat in ipso fuisse repræsentata. Pari igitur
ratione Papam Concilio Oecumenico præ-
sidentem, ita nomine Synodi proferre defini-
tivam sententiam, ut illum sit repræsentans,
Divo etiam Augustino inculcante, quod Pa-
pæ summa prærogativa competat ipsi quā re-
præsentanti Ecclesiam.

Pro hujus exceptionis refutatione, oportet,
pro *tertio* discernere varios status Ducum
seu Principum tum politicorum, tum Ec-
clesiasticorum. *Vnus* namque Ducis, v. g. Ve-
neti, status est, ut non tantum sub primævâ sui
origine, vel etiam in hujus ad sui personam
derivatione, sed in cunctis actibus publicis
suam accipere debeat auctoritatem ex Com-
munitatis, aut Senatūs, quem repræsentat, vo-
to communi. Talis proinde Ducis potestas
integra est in colligendis votis singularibus,
dijudicandâque, unâ cum alijs, fortasse votorū
majoritate, juxta quam ita subsistet votum
commune Senatūs, seu Communitatis, ut ex
hujus auctoritate, non ex sua propria præ-
minencia, definire debeat. In tali igitur
statu præminencia Ducis nullam infert su-
perioritatem super Senatu, sed hujus potius
auctoritas importat superioritatem supra suo
Duce seu Præsidi. *Alter* Principatūs seu Du-
catūs status est, ut in sua prima origine omni-
modam potestatem suam, seu Ducalem, seu
Regiam acceperit ex Communitate, cui per
jus naturæ competeat politica Regia autho-
ritas, vel per se ipsam exercenda, vel trans-
fun-

Concilio
GVI

fundenda pro libitu in unum aliquem Monarcham. Quæ supremæ Potestatis politicæ in unum Monarcham transfusione factâ, quis jam dicere aulit, Communitatem Regni in Statuum Comitij publicis repræsentatam, esse Rege, si Monarcha sit, superiorem? Talis ergo Monarcha repræsentat quidem totum Regnum suum, Comitiatque ex totius Regni Statibus coram se congregata, quæ tamen repræsentatio non ejus est conditionis (uti de primo, Ducatûs v. g. Veneti, statu dicebatur) ut ex Comitiorum auctoritate & voto decernere, seque hisce subiectum profiteri debeat: sed supremæ politicæ potestatis auctoritas unice stat penes ipsum, in vi cujus habet omnimodam, super totius etiam Regni Comitij superioritatem.

17. Tertius Ducatûs seu, Principatûs Ecclesiastici status est, ut ne quidem in primâ sui origine habeat in se derivatam auctoritativam potestatem suam ex Communitate, quam repræsentat, sed immediatè à Christo Domino. Atque talis status est in Summo Pontificatu, prout eleganter eum describit sanctus Augustinus *Serm. 108. De diversis*, ita differens. Inter Apostolos penè ubique solus Petrus totius Ecclesiæ meruit gestare personam. Propter ipsam personam, quam totius Ecclesiæ solus gestabat; audire meruit. *Tibi dabo claves Regni Cælorum; has enim Claves non homo unus, sed unitas accepit Ecclesiæ.* Hinc ergo Petri excellentia prædicatur, quia ipse universitatis & unitatis Ecclesiæ figuram gessit: quando ei dictum est, tibi dabo, quod omnibus traditum est. Quando igitur Petrus præsignabatur totius Ecclesiæ gestare personam, ac gerere figuram unitatis Ecclesiæ, nisi quando Christus ipsi dicebat. *Tu es Petrus: & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam?* Quasnam verò Christus Petro Ecclesiæ figuram gerenti claves dedit, nisi quæ importabant indefinitam quodcumque ligandi & solvendi potestatem? Nunquid verò ab istâ indefinitâ super quodcumque morale protensâ auctoritate excludi potest ullus actus moralitatem in regnum Cælorum ordinabilem præferens? An non igitur ea Petri auctoritas ita est repræsentans Ecclesiæ, ut omnium ejus membrorum seu singillatim, seu collectim in Concilio acephalo iumpertorum moralitates complectatur, cum aliqua adeo super ipsas superioritatis præminentia?

18. Quæ universa S. Chrysostomus eleganter expressit *homil. 55. in Matth.* super hæc verba *cap. 16. Vos verò quem me esse dicistis &c.* Sicut enim beatus Petrus, interrogatus omnibus, solus respondens, etiam non expectatâ aliorum sententiâ, pro omnibus respondere censetur, quia ipsi Pater cælestis præ reliquis omnibus Christi Divinitatem revelavit, non quia alij, quid respondendum esset, ipsum docuerunt; ita ipse Petrus (concluditis S. Doctor) fundamentum Ecclesiæ statuitur, ut eam sustentet, non ut sustentetur ab eâ: claves accipit ab ipso (Christo) cum Ecclesiâ communicandas, ab ea iterum recipiendas. Constat igitur, Petrum repræsentare Ecclesiæ, non eo sensu, quod ab Ecclesiâ receperit suam auctoritatem, sed quod

in Ecclesiæ, ejusque membra Hierarchica derivetur ab ipso participatio potestatis clavium: sicque adeo Petrus est gerens figuram Ecclesiæ, tanquam Princeps, ex quo tanquam primo in terris principio clavium potestatis communicetur Ecclesiæ membris Hierarchicis, & sic universitatis & unitatis Ecclesiæ figuram gessit, quando ei dictum est: *Tibi dabo claves: quod omnibus traditum est in Petro seu Principio & Principe, transfundente in omnes, de sua clavium potestate.* Quare illa repræsentatio Ecclesiæ in Petro, non importat hujus respectu Ecclesiæ subjectionem, sed superioritatem respectu Hierarchiæ Ecclesiasticæ *acephalicè spectatæ.*

Hinc pro quarto regrediendo ad præallegatum ex *Deuteronomio* sacrum textum, ita licet ulterius argumentari. In eo namque sacro textu consideratione præcipuâ dignum occurrit: licet iudicium causæ ad Concilium Sacerdotale delatæ spectaret etiam ad iudicem, & ad totum conventum Sacerdotum, qui cum Summo Sacerdote conjuncti, debent indicare iudicij veritatem; uti verba Divina *vers. 9. & 10.* habent, nihilominus obedientia tali iudicio ac decreto iudicario debita, sequenti *vers. 12.* reducitur in unum Sacerdotem Pontificem Maximum: quatenus *ibidem* morte dignus pronuntiatur, qui superbiendo nolisset obedire Sacerdotis imperio, & Decreto iudicis. Ex quo manifestum redidit, in Veteri Testamento Concilium illud Sacerdotale non fuisse potitum supremâ iudicariâ auctoritate, nisi quâ conjunctum cum Summo Sacerdote, sub quâ proinde coadunatione ita consistebat suprema iudicij auctoritas, ut sententiæ tamen inde prolatae vis ac energia à præcitate sacro textu adscriberetur præciso Sacerdotis imperio. Cur hoc? nisi quia sub Sacerdotis Summi, seu Iudicis, & tanquam Capitis, Præsidijque characterè, eum quasi formâ Concilij, consistebat hujus auctoritas, quæ ubi Concilio accessisset, vim obtinebat, sub mortis etiam reatu obstringendâ ad decreti seu imperij taliter lati obedientiam. Quemadmodum igitur corporis humani formâ huic catenus præminet, quatenus in se eminenter continet cunctas etiam corporales seu sensitivas, seu vegetativas potentias: & hinc, licet anima secundum se præcisè spectata, non habeat vim eliciendâ tales functiones corporales, sed ad eas præstandas opus habeat corpore ac membris ipsius, eum organo ad ejusmodi operationes per naturam destinatis, minimè tamen dicere licet, corpus exercere quandam super animâ quasi superioritatem. Sic in Veteri Testamento ex ordinatione Divinâ iudicariâ suprema Ecclesiastica potestas, ipsarum etiam Dei legum iudicialium interpretativa, & ad causas seu civiles, seu criminales applicativa, non competeat quidem Summo Sacerdoti, nisi quâ concurrenti cum Concilio, eo ipso tamen, quod hujus sententiæ esset quasi informis, quamdiu non informabatur Summi Sacerdotis consensu, ideo istius imperium ita fuerat dependens à Concilio, ut

respe.

respectu istius Summus Pontificatus se habe-
ret tanquam forma, in tantum supereminens,
in quantum anima in ordine ad functiones
etiam corporales supereminet corpori, à quo
seu organo est dependens. Ob cuiusmodi
adeò præminentiam facer textus præciso
Sacerdotis imperio attribuit vim reatus mor-
tiferi inflictiivam, quatenus scilicet Concilij
vota in Sacerdotis tandem consensum reduci
debent, ut ab hoc, eeu formâ, reciperent
vim auctoritativam: sicque proinde vis im-
perij reducebatur in Summum Sacerdotem,
quò Concilio consensu suo auctoritativo ac-
cedentem; atque adeò iste meritò dicendus
fuerat Concilio præminuisse.

Pro quinto igitur, per rationem minimè
disparem in expendenda auctoritate Oecume-
nica Concilij Generalis intrâ Novum Testa-
mentum, res ita tractari debet, ut, si Syno-
dus, quantumvis materialiter Generalis, sit
realiter *acephala*, id est absque Capite, Sum-
mo Pontifice; dicere oporteat, ipsam non
consistere nisi Cœtum Ecclesiasticum, aucto-
ritatis Oecumenicæ caractere destitutum, ac
consistentem unice in aggregatione Episco-
pali jurisdictionum in universale Ecclesiæ
bonum, ex ipsâ intrinsicâ quoque naturâ
suâ coordinatarum. Quòd si verò Concilium
Generale sub vicario Christi caractere sit
primitivè coadunatum, sicque Oecumenicâ
Papæ auctoritate insignitum, nequit equidem
dici *realiter acephalum*, attamen quâ *abstractivè*
acephalum, potest comparari cum Summo
Pontifice. Sub tali igitur comparatione Papa
se habet ad reliquum Concilij *abstractivè ace-*
phali corpus, tanquam forma. Neque verò in
Concilij Generalis primâ duntaxat coaduna-
tione, quam, oportet, fieri in Nomine Christi,
seu vicariâ hujus auctoritate, sed sub ipsâ
etiam dogmatica definitione, eatenus debet
Concilio accedere Summi Pontificis cum il-
lius sensu consonans consensus, ut antee-
denter ad istum, sanctio *Conciliaris* sit adhuc
informis, indigens auctoritativo Papæ ac-
cessu, eeu formâ Decreti quâ dogmatici, per-
fectivâ & consummativâ. Quantumvis ergo
pro isthac Oecumenicâ Synodali Decreti vi
auctoritativa, Papa sit dependens à Concilio
tanquâ ipsius etiam Spiritus sancti sibi coope-
rantis organo, quemadmodum etiam anima
in ordine ad corporales functiones est depen-
dens à corpore, eeu organo per sui informa-
tionem actuato: eo ipso tamen, quòd Papæ
Oecumenicæ auctoritas ad Concilium *abstractivè*
acephalum comparata, se habeat tan-
quam forma, reliquum verò Hierarchicum
in Synodo Generali aggregatum Ecclesiæ
Corpus se habeat per modum organi *quasi*
materialis, à quo per Christi institutionem
pro ultimata dogmatica sanctione debeat
dependere Summus Pontifex; idcirco hic me-
ritò dicendus est præminere Concilio *ab-*
stractivè acephalo.

Instituit pro sexto Adversarius. Hanc ip-
sam Summi Pontificis in dogmaticis sanctio-
nibus à Concilio dependentiam arguere hujus
super Papæ superioritatem: quippe cum talis

dependentia in eo fundetur, quòd Concilium
sit repræsentans universalem Ecclesiam; ve-
luti Synodus Constantiensis adhuc *acephala*
suis Decretis præfixum voluit hujusmodi
titulum.

Verum ex hætenus deductis jam extat
demonstratum, Synodo *acephala* non com-
petere, esse Ecclesiæ Hierarchicæ, nisi *mate-*
rialiter quali spectatâ, repræsentativam, ita ut
Ecclesiæ Hierarchicæ, seu Synodi, quâ Oe-
cumenicæ formalis denominatio & ratio, non
sit nisi ex caractere Christi Vicario Ponti-
ficæ potestatis proprio. Priusquam igitur
ista auctoritativa Christi vicaria forma ac-
cedat Concilio *acephalo*, nequit quidquam
habere de auctoritate Oecumenicâ. Hujus
ulteriorem demonstrationem accipie ex se-
quenti inductione. Duplex namque est Con-
cilij Oecumenici *Matth. 18.* per Christum
constituta præminentia. Una consistit ex
eâ, quæ Apostolis *collectim* sumptis, quâ Ec-
clesiam repræsentantibus, sicque in Concilio
Oecumenico aggregatis ibidem est promissa
indefinita ligandi & solvendi potestas. Quem-
admodum verò anima se habens, tanquam
principium *formale* respectu emanationis con-
naturalium potentiarum, ex ea profluentium
in corpus, nequit inferior, sed potius superior
dici debet isto, utpote quod in ordine ad il-
las se habet tanquam *materiale*, subitque ra-
tionem principij *materialis & organici* erga
rationales quoque animæ operationes, quæ
ex phantasiâ dependentes. Sic in Concilio
Oecumenico, quâ jurisdictionis illius univer-
salis per Christi Domini verbum susceptivo,
formale quali principium ejuldem est char-
acter Papæ, præferens Christi nomen vica-
rium, Synodi quâ Oecumenicæ *formaliter*
constitutivum: *materiale* verò est reliquum
Corpus Ecclesiæ Hierarchicum, consistens ex
Christiani orbis Prælatibus Ecclesiasticis, in u-
num cum Christi Vicario aggregatis. Num
igitur fas est dicere, istud Corpus, si *acephalicè*
spectetur, esse Papæ superius, vel potius Sum-
mus Pontifex respectu Concilij *præcisivè ace-*
phali major & superior nominandus est?

Septimò. Altera dein Concilij Oecume-
nici prærogativa consistit ex omnimodâ &
consummatâ in dogmaticis sanctionibus in-
fallibilitate. Hæc verò competit Concilio
non *acephalo*, sed pleno ac Oecumenico,
ut sic composito ex Capite ac reliquo Eccle-
siæ Corpore, per vicarium Christi Nomen
aggregato, quâ ambobus in unum veritatis
Divinæ sensum consentientibus. Quemad-
modum igitur capacitas redimendi genus hu-
manum, non poterat equidem convenire
Christi animæ separatæ, sed quâ unitæ cor-
pori, ita tamen, ut hæc capacitas *per se primò*
competeret Christo ratione animæ, corpore
ad eam se habente per modum organi, *ma-*
terialiter concurrente ad opus Divinæ re-
demptionis. Sic consummata in fidei dog-
matibus decidendis infallibilitas, neque soli
Papæ saltem *quoad nos*, neque Concilio *ace-*
phalicè considerato, sed *plene ac perfectè* Oe-
cumenico competit, ita tamen, ut auctoritas

Y y Pon-

rioritas
synodalis
GVI

20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.

22.
ex pag. 242. n. 42.
23.
ibi. n. 42.
24.

Pontificia sit quasi *formale*, reliquum verò ex Episcopis aggregatum Ecclesiæ Corpus Hierarchicum, sit *materiale* constitutum Concilij quâ susceptivi consummata & ultimata in rebus Fidei definiendis infallibilitatis. In quantum ergo anima Christi in ordine ad opus redemptionis humanæ supereminet corpori, ad eandem redemptionem *passivè & materialiter* concurrenti: sic Papæ auctoritas, seu Concilij Oecumenici forma, prævalet reliquo Ecclesiæ intra Synodum Generalem aggregatæ, corpori Hierarchico, etiam in ordine ad participandam illam consummatam in sanctionibus dogmaticis infallibilitatis prærogativâ.

24. *Obavè.* Ad ipsissimam hanc prærogativam magis elucidandam, haud inepta est Novi ac Veteris Testamenti Sacerdotiorum sequens comparatio. In Antiquo namque Testamento Divina proferebantur Oracula tû ex Sanctuario, in quod Summo duntaxat Sacerdoti patebat aditus; juxta 16. cap. *Levit.* tum ex Rationali *Vrim & Thummim*, ornamento Summi Sacerdotis, quo pectus ipsius tegebatur, & cui inscripta erant ista verba: *Doctrina & Veritas.* Nunquid verò tale in fidei dogmatibus definiendis Oraculum Divinum præstò est Novi Testamenti Summo Pontifici, Petri successori, tum ex eo, quòd sit Petra, super quam fundata est Ecclesia, cui portæ inferi non prævalebunt: tum ex eo, quòd Christus pro Petro, ejusque adeò Successore rogavit, ne fides ipsius deficeret, sed in fidei veritatibus confratres suos confirmandi efficaciam obtineret? Ubinam verò talis præ eminentia in sacris Litteris habetur concessa Concilio *acephalo*? An non igitur Papa in hoc dicendus est præminere Synodo, sive *realiter*, sive *præcisivè acephale*?

25. Verùm de hoc *infra* disseremus ex instituto. Interea dum in præsentem est sermo de consummata fidei, saltem *quoad nos*, omninò ultimata infallibilitate, subsistente in Papa, quâ consentiente cum reliquo Generalis Concilij Corpore Hierarchico: non importunè sequens efformatur argumentum. Nempe sicut Sacerdotis Summi in Antiquo Testamento de consulendis Divinis Oraculis, prærogativa non habebat in ipso locum, nisi quâ ingresso Sanctuarium, vel quâ consulente Deum per Rationale *Vrim & Thummim*, sic ea consummata circa fidei dogmaticas sanctiones infallibilitatis omnimodæ prærogativa competit Papæ intra Sanctuarium Concilij Oecumenici, quatenus scilicet cum isto consentit. Qui consensus, seu Papæ ad Concilium sub vicaria Christi auctoritate sua aggregatum accessus auctorizativus, est mysticum Rationale *Vrim & Thummim*, ex quo Deus ipse loquitur, faciens quodcumque petierint *Duo*, Caput scilicet ac reliquum Ecclesiæ Hierarchicum Corpus, pariter consentientia: quibus ut sic Christus cum Patre suo Æterno ac Spiritu sancto *infallibiliter* assistendo inspirat, ac edocet ipsos veritatem dogmatis, pro quâ firmandâ in unum sunt coadunata. Quamvis proinde Papæ intra Concilium sit infallibilitatis consummata præ eminentia

244.
n. 49.

major, quàm *secundùm nos* saltem (quandò Ecclesia aliud non definit) sit in solo Papæ, extra Concilium constituto. Quia tamen hæc ipsa prærogativa eatenus competit Concilio Oecumenico, quatenus in hoc Papæ auctoritas quasi *formale*, reliquum verò Hierarchicum Ecclesiæ Corpus est quasi *materiale*. Idcirco sicut anima non nisi quâ unita humano corpori, est capax gratiæ sanctificantis ex meritis Christi suscipiendæ, nequit tamen dici, quòd anima in ordine ad istam gratiæ sanctificantis capacitatem, dependens à corpore mortali, sit isto inferior, sed potius asserendum est, quòd anima super corpore competat superioritas; imò ne totus quidem homo potest dici habere superioritatem super animâ; sic licet Papa non nisi quâ conjunctus cum Concilio, per suam Christi vicariam auctoritatem aggregato, obtineat consummatam omnimodæ saltem *quoad nos* ultimata infallibilitatis prærogativam, quia tamen Papæ suprema auctoritas est *quasi formale*, Concilij quâ Oecumenici constitutum, nequit Concilium ejusmodi dici, habere *strictam* respectu Papæ superioritatem.

§. IV.

An ex regulâ fraternæ correctionis per Christum Matth. 18. institutâ evinci valeat Concilij Generalis supra Papam superioritas?

IN præsentem agendum nobis erit cum Tomato Abulensi, in *Defensorij sui part. 2. cap. 72. & 73.* tractante hæc Christi Domini ad Petrum etiam prolata verba: *Si peccaverit in te frater tuus &c. dic Ecclesiæ.* Nam primò Christus hoc dicebat Petro, dum quidem non erat adhuc Papa, illa ipsa tamen verba referebantur ad tempus, quo Petrus erat futurus Papa. At verò ex ipsdem Christi Domini verbis constat, Petrum remitti ad peccatorem incorrigibilem denuntiandum Ecclesiæ. Sub hæc verò Ecclesiâ intelligi Concilium Generale, probat præcitatus Abulensis cap. 70. Quòd si ergo Petrus quâ Papa esset major, quàm Concilium Ecclesiæ repræsentativum, non remitteretur à Christo ad Ecclesiam, sed sufficeret, quòd sibi tanquam Papæ de delicto fieret denuntiatio, sicque id puniret; cùm judex superior nunquam remittatur ad inferiorem.

Verùm lubenter admittimus, illa Christi Domini verba; *dic Ecclesiæ*, referri ad Petrum pro eo tempore, quo erat futurus Papa, attamen si sacer ille textus confertur cum suo contextu, evincitur, Ecclesiæ nomine ibi venire Concilium Generale non *acephalicè* spectatum, sed quâ in *Nomine Christi*, adeoque *vicariè* hujus auctoritate, Papæ inexistente, condunatum. Unde sit consequens, si peccator publicum Ecclesiæ sanctæ Bonum, sanctamque unitatem & pacem perturbet, peccati etiam in ipsum Papam utpote Oecumenicum Pastorem, cui Ecclesiæ Universalis cura incumbit. Dum Papa igitur tanto major nequit se solo efficaciter remedi, ipsius utique officio

scio incumbit, ut dicat id, seu denuntiet Ecclesie sive Concilio, Ecclesiam Universalem repræsentanti, minimè tamen subsistenti absque characteris sui vicarium Christi Nomen importantis concursu. Quæ proinde denuntiatio tunc minimè fit à Papâ quâ inferiore: quemadmodum etiam in processu capitalis sententiæ, juxta Imperij Romani normam, fit accusatio nomine Principis territorialis, qui tamen minimè dicendus est inferior suis subditis, judicij criminalis assessoribus, quâ collectum etiam spectatis, seu in commune Concilium ad criminale judicium coadunatis. Ea igitur denuntiatio Concilio Generali faciendâ per Papam, huic competit, quâ supremo Ecclesie Principi. Et licet in ultimâ dogmatis sententiâ Papa non procedat, nisi unâ cum Concilio, quippe cum duos, nempe Caput ac reliquum Ecclesie Hierarchicum Corpus, oporteat, juxta sacrum contextum, consentiendo in unum concurrere, ut omnimoda & consummata stet dogmatis, Universam Ecclesiam constringentis infallibilitas. Et hinc dicere licet, Concilium Oecumenicum, quâ ex Capite simul ac reliquo Ecclesie Corpore Hierarchico indivisim subsistens, infallibilitatisque consummata & ultimâ prerogativam obtinens, importare aliquam majoritatis excellentiam, de quâ non æquè certum ac definitum fidei dogma est, consistere in solo Papâ. Nihilominus ista majoritas, cum ipsam etiam Papæ auctoritatem, seu formale Concilij quâ Oecumenicum constitutum complectatur, minimè importat strictam Concilij non jam *acephali*, sed plenè Oecumenicum super Papâ superioritatem; velut multoties ostensum est in antecedentibus.

Secundò ex Christi verbis superius adductis Auctor præallegatus denuò contendit, inde elici, quòd Ecclesia, seu Concilium, non solum in pertinentibus ad fidem judicet de statu Papæ, sed etiam in pertinentibus ad mores & crimina. Quando namque dicitur Papa, esse subiectus Ecclesie Universalis Matri suæ, cujus vicem plenè tenet sacrum Generale Concilium, aliquid non secundum Deum, sed secundum hominem favere volentes Pontificibus, constituendo eos quasi Deos impeccabiles, perperam distinguunt, dicendo, Papam in his, quæ sunt fidei, esse Concilio subiectum: sed in alijs delictis soli Divino relicto esse arbitrio, ita ut nemo mortalium, ne quidem Concilium Generale, ipsum judicare possit, juxta Cap. Si Papa. dist. 10. Quæ tamen assertio videtur refragari auctoritati Christi Domini, ex quâ evincitur, Papam subijci judicio Generalis Concilij non solum in pertinentibus ad fidem, sed etiam in tangentibus actiones morales: quia in lege de correctione fraternâ Christus subiecit Petrum Ecclesie, quæ est Concilium Generale, & tamen lex de correctione non solum habet locum in peccato hæresis, sed in omnibus alijs delictis, sicut tota observat Ecclesia.

Verùm si Papa deficiat à fide, cur Concilio ex solis etiam Episcopalibus Jurisdictionibus aggregato subijciatur, in promptu est

ratio, quòd ejus persona, utpote per hæresim avulsa ab Ecclesia, jam nequeat esse hujus Caput, nec adeò processui adversus ipsum faciendò obistere possit character Pontificius; ex quo subsistit ejus supra Concilium *acephalum* præminentia. Imò si vel Papa dubius sit, dum character Papalis Episcopalibus jurisdictionibus supereminens, secundum prudentialem credibilitatis evidentiam non patet, nec adeò constare potest esse exemptus à jurisdictionibus Episcopalibus in unum *acephalum* Concilium collatis, jam præsumendus est hisce subesse, atque adeò contra ipsum procedi potest in tantum, ut pro Ecclesie Bono perinde decerni queat, ac si nulla præterit Papatus in ipso habenda esset ratio. At verò si certa sit Pontificia dignitas, quomodò adversus istam ratione cujuscunque sceleris procedere fas erit, ita, ut dum est certum Ecclesie Caput, adversus ejus personam auctoritativè decernatur, sitque ex correctionis fraternæ censurâ perinde habendus ac Ethnicus, id est, ab Ecclesia avulsus? Quomodò enim inter se cohærere possent, esse verum adhuc & certum Ecclesie Caput, & tamen reputandum esse ad instar membri ab Ecclesie Corpore abscissi?

Tertiò Abulensis præcitatus ulterius ita argumentatur. Secundam correctionis fraternæ regulam tam Papa pro denuntiatione peccatorum contumacium, quam quilibet Christianæ fraternitatis confors remittitur ad Concilium pro ipsius etiam Papæ peccatis denuntiandis; quippe cum ipse sit Frater omnium fidelium. Ergo actionum quoque moralium peccata in Papâ possunt judicari per Generale Concilium. Et sic factum est sæpe antiquitus, ut patet in B. Damaso Papa, qui accusatus de adulterio, coram Concilio Generali, cum quadraginta quinque Episcopis se purgavit. Sic etiam Symmachus Papa tempore Regis Theodorici in Italia regnantis, coram S. Synodo est purgatus, & ita de multis alijs Pontificibus legitur in horum gestis & historiâ B. Damasi, ac sæpe in *Decretis 2. quæst. 5. Ad quod facit etiam Capit. 11. octava Synodi Oecumenicæ: ubi sic habetur, Universalis Synodus cum convenienti reverentiâ quamlibet quæstionem de Romanâ Sede exortam audire tenetur, & in ea proficere, non tamen audacter sententiam in Romanum Pontificem dicere.*

Verùm consideratu dignissimum hîc occurrit, quomodò in primis ex Christi circa correctionem fraternam præscripto, Papa remittatur, ad contumacem Ecclesie, id est, Concilio Generali denuntiandum? An hæc remissio fiat in vi indefinitæ Concilio Generali quâ Oecumenico, sicque per Papæ characterem informato competentis, Matth. 18. descriptæ, ad ligandum & solvendum potestatis? At non minùs universalis ac incircumscripita noscitur ex Matth. 16. cap. ligandi & solvendi potestas Papæ convenire. Quid ergo ex hac parte specialis inesset utilitatis illi, ad Concilium Generale per Papam deferendæ peccatoris contumacis denuntiatio-

Pag. 253. 7. 13. 5. 14.

30.

Pag. 254. 11. 15. 6. 16.

31.

Monitas
GVI
18.

ni, dum solitaria etiam Papæ auctoritas æquæ ac Concilij Generalis potestas prævalere potest ad contumacem ab Ecclesiæ communiōne avellendum, ita ut instar Ethnici sit propterea habendus? An fortè contumacis peccatoris ad Concilium Generale remissio per Papam facienda est, tanquam ad Tribunal superius, in causa facti, ut scilicet delicti veritas per processum *judicarium* indagetur, sicque pœnæ condignæ subijciatur, & ulterius non devolvatur? At quid utilitatis in hac quoque remissione interveniret, dum quæ Concilio Generali quæ *formaliter* Oecumenico est concessa *judicaria* suprema potestas, unice fundatur in illa *indefinita* ligandi & solvendi auctoritate, cui ex paritate verborum noscitur compar Papæ etiam *solitariè* spectato competere æquæ universalis ligandi ac solvendi potestas? Altior igitur quædam ratio indaganda est, propter quam Papa remittatur ad contumacem peccatorem denunciandum Ecclesiæ, sive Concilio Generali.

32. Pro quarto igitur ratio hæc ex sequenti eruenda est fundamento. Nempe ubi peccator Papæ correctioni, ejusque Decreto contumaciter resistendo, dignoscitur reus vel aperta, vel plusquam probabilis hæreseos, tunc ne in Ecclesiæ ac Religionis sanctæ publicum detrimentum cedat ejusmodi pertinacia, opus est, eam percelli ac reprimi per Ecclesiæ seu Concilij Generalis publicam & auctoritativam censuram. In quo rei statu contumacia non tam *quoad processum facti*, quam *quoad decisionem iuris* fidem ipsam contingentis, dogmaticamque ex fide definitionem publicam efflagitantis, per Papam refertur ad Oecumenicam Synodum; non ideo, quod ipse Papa seu Petra, super quam est ædificata Ecclesia, non habeat etiam dogmatis ex fidei principijs auctoritative decisivam potestatem, sed quod certior adhuc *secundum nos* sit fidei regula ex definitione Generalis, quæ per Papam tamen informati ac per ejusdem consensus firmati Concilij. Quam tamen Synodi Generalis quæ Oecumenicæ, & per Papam confirmatæ majoritatem, nullatenus inferre aliquam super Papa *proprie dictam* superioritatem, liquet ex *antecedentibus*.

33. Quinto. Quando proinde Abulensis in suo præsentis argumento ex Christi de correctione *fraternâ* verbis prætextit: *Papam eatenus etiam remitti ad Concilium Generale*, quatenus ipsius, utpote fratris peccata, hæresin licet non redolentia, debeant ad ejusmodi Synodum deferri. Ad hoc responso in promptu est. Dum enim nullum Papæ peccatum est intelligibile, quod sub peccati reatu sit profluens ex Papali auctoritate per Christum institutâ, sed ex personâ hujus potestatis per Christi ordinationem particeps, ut sic communicante cum fidelibus universis, tam in gratiæ & charitatis sanctæ, quam in Religionis etiam publicæ, Ecclesiæque Orthodoxæ communicatione: quis jam neget, Papam ut sic esse Fratrem Christi fidelium, adeoque non ut Papam, sed quæ Christianum hominem subesse correctioni *fraternâ* per Christum *Matth. 18.* in-

stituta? Quid ergo? Si Papa quæ peccator, sicque adeo quæ homo privatus, *secretè*, vel etiam *coram testibus privatim* à viro ad hoc idoneo secundum præceptum Evangelicum correptus, se non emendet, sed Ecclesiam publicis peccatis suis scandalizare *protervè* pergat; an nefas erit, ipsum deferri ad Concilium etiam *acephalum*, ut ab eo acriori verborum reprehensione castigatus, ad melioris vitæ frugem reducat? Sed ubi nec ista reprehensio & correctio verbalis profecerit, dum in fide non defecit, Ecclesiæque proinde membrum & Caput permanet, *indefinitâ* adeo ligandi, super *quodcumque* ad Regnum celorum ordinabile *morale* protensâ præfulgens potestate: quomodo tunc Concilium Generale (cui non nisi quæ Oecumenico, ipsum adeo Papam involventi, pariter *indefinitâ* solvendi & ligandi auctoritas competit) adversus ipsum stringere poterit virgam coercitivam?

Hoc ipsissimum est, quod ex *Cap. 11. o. Ævæ* Oecumenicæ Synodi *superius* adducto habetur, quod scilicet Generalis Synodus in Romanum Pontificem haud potest *audacter* proferre sententiam: talis namque audacia prorsus interveniret; si virga coercitiva stringeretur adversus potestatem *indefinitâ* ligandi & solvendi auctoritate *dotatam*, cujusmodi auctoritas ex *Matth. 16.* noscitur in Papâ, non autem in Concilio *acephalo*, sed plenè Oecumenico habere locum, velut eruitur ex *Matth. 18.* Si equidem Pontifex spontè suâ & voluntariè uti peccatorem, atque adeo quæ hominem privatum (uti fit etiam in *foro confessionali*) se subijciat Concilio, meritò istud procedet ad quævis salubria, ac emendationi procurandæ congrua remedia, absque ullâ tamen *judicariâ coercitivâ* *fori externi* propriâ auctoritate, utpote haud potente constringere illum, cui, quamdiu hæreticus non est, inamissibiliter inest *absoluta* & *indefinita* solvendi potestas. Et hinc à fortiori potest Papa ut subsidio Concilij Generalis, ad famam inique sibi ereptam, Ecclesiæ Bono, ac regimini perquam necessariam reparandam: in quo tamen actu nulla erga Papam, sed hoc ipsomet etiam concurrente, suamque auctoritatem Synodo pariter impertiente, erga ejus iniquos diffamatōres exercetur jurisdictionis.

Pro quo magis elucidando fingamus pro sexto Concilium aliquod Generale, quod eo ipso, dum est *acephalum*, nequit *formaliter* Oecumenicum esse, adversus Papam non hæreticum, nec adeo jure *Divino* non depositum, vel etiam non dubium, nec adeo *Episcopalibus* ob Ecclesiæ Bonum publicum in unum congestis jurisdictionibus subditum, eò utique procedere, ut in ipsum ab Ecclesiâ agnitum verum Papam, stringat Excommunicationis censuram, Ethnici adeo statu condignum eum decernens: quid efficacis, seu vis constringentis, poterit in tali sententiâ reperiri, dum ipsemet Papa ejusmodi sententiam evacuare, imò omni prorsus valore *delittutam*, adeoque *nullam*, ex sua Oecumenicâ aucto-

Cir.
pag.
234.
n. 18.
c. 19.

auctoritate declarare, ac iudicē pronuntiare valet? Nam eo ipso, quod de fide sit, Papæ ab Ecclesiâ recepto, competere claves Regni cælorum, cum indefinitâ super quocunque in Regnum cælorum ordinabili morali potentia solvendi & ligandi potestate; eviderter redditur manifestum, quamcunque Concilij *acephali* adversus Papam quomodocunque latam sententiam posse ex vi illius Oecumenicæ auctoritatis enervari à Papâ, imò nullam, omnique constringente efficaciam prorsus destitutam, *iudicē ac judicialiter* pronuntiare. Sicuti ergo ex fidei principijs evincitur, nullam Generalem *acephalo* Concilio esse vim & auctoritatem, suis sententijs *iudicis* constringendi Papam, sic ex eisdem fidei principijs eviderter confutatur Concilij Generalis *acephali* supra Papam auctoritas.

Hoc ipsissimum principium pro *septimo* firmatur ex unanimi consensu Conciliorum, feriorum Pontificum, SS. Patrum, ac Theologorum concorditer asseverantium, Romanam Sedem, sive Papam à nemine, nec quidē à toto Clero iudicari posse, eò quod Papa Vicarius Christi sit super universam Ecclesiam Christianam, ejusque auctoritas præcellat Concilio, possitque adeò ab omnibus appellari Romana Sedes, nec ulla sint rata Concilia, quæ non sunt supra Apostolicam auctoritatem. In hunc sensum locuti sunt Patres Concilij Nicæni, juxta ejusdem *Canonem 39.* nec non Patres Concilij Sinæssani, *juxta ejusdem Acta.* Patres insuper Concilij Romani sub Synacho Papa, Patres etiam Synodi Romanæ sub Leone III. Patres *obava* Oecumenicæ Synodi sub Adriano II. Pontifice. Patres Concilij Lateranensis sub Leone X. Similia sunt, quæ scripserunt Anacletus Papa & Martyr, Julius Papa, Gelasius Papa, Nicolaus Papa, Palchalis & alij. Ultra SS. Patres seorsim scribentes in hoc concordant, Patres Concilij Oecumenici Sardicenis sub Julio Papa, Patres Concilij Chalcedonenis Oecumenici sub Leone Papa, & Patres Concilij Nicæni II. sub Adriano I. Papa. Ex Canonistis & Theologis pariter sentiunt Ivo Carnotensis *Epist. 81.* B. Augustinus Triumphus *de potestate Papæ quest. 6. art. 1.* S. Bernardus *Epist. 113. & lib. 3. de considerat. cap. 2.* S. Thomas Aquinas *in 4. distict. 19. & alibi.* S. Antoninus *tract. 22. p. 3. cap. 6. §. 19.* S. Bonaventura *in 4. dist. 19. & de Cælesti Hierarchiâ parte 2. cap. 1. & Alexander A-lensis p. 3. q. 40. membro 2.*

Regrediendo ad Tostatium Abulensem opponi potest pro *obavo*, Ex fundamentis Evangelicis *Matth. 18.* traditis apparere, Christum reliquisse in Ecclesiâ unum tribunal supremum, quod de omni homine haberet judicare, & istud esse Concilium Generale, Universalem Ecclesiam sufficienter representans. Quod Tribunal esse impeccabile, nec ullatenus errare posse in his, quæ sunt de necessitate salutis, & ob hoc pertinere ad ipsum, judicare ac determinare *ultimatè* de omnibus dubijs tam in fide, quam in actionibus *moralibus*, & post ejus determinationem non licere alicui fidelium resistere,

quia manifestè Divino iudicio resisteret. Verùm libenter damus, Concilium Generale non quâ *acephalum*, sed quâ *formaliter* & *completè* Oecumenicum, ipsummet adeò Papam includens, esse ultimum in Ecclesia Tribunal, circa fidei, aut morum sanctiones dogmaticas pronuntiare potens. Eo ipso tamen, quod hujus sancti Tribunalis quasi anima & forma sit Papæ auctoritas Oecumenica, neque illius iudicium definitivum, seu sententia *ultimatè* decisoria subsistat, nisi ex Papæ cum Concilij suffragijs majoribus consensu auctorizativo: idcirco nequit respectu Papæ aliquam præferre strictè superioritatis præminentiam, uti multoties ostensum fuit.

Pro *nono* replicabit quis ex Abulensi *præ- citato cap. 72.* Ipsummet Petrum actibus suis ostendisse, quod Concilium Generale ipso esset majus, quia subibat mandata Generalis Concilij, dum scilicet Apostoli & Seniores, qui erant congregati in Jerusalem, & faciebant Generale Concilium, audientes, quod Samaria recipiebat verbum Dei, miserunt ad eos Petrum & Joannem. Unde manifestè patet, Concilium putasse, quod sibi liceret mandare Apostolis illis, neque hi resistebant, sed suscepto mandato Congregationis, mox iverunt illuc; veluti patet *ex Acto- rum 8. cap.*

Verùm responsionis loco ex Adversarijs sciscitari lubeat. Num ex eo, quod Deus Pater in mundum miserit Filium suum Unigenitum, coarguere ausing, Patrem esse Filio majorem ac superiorem? Hæc namque missio non respiciebat præcisam Christi humanitatem, sed ejusdem personam in æternitate genitam à Patre, & in tempore vi causalitatis à Patre & Filio, ac Spiritu S. *indivisibiliter* prodeuntis unitam. Nequit ergo ex illa missione ullatenus coargui personam mittentis supra personam missam auctoritas. Quare nec ex eo, quod *Actorum 8.* Petrus sit à Concilio Ierolimitano missus Samariam, inferre licet hujus supra Petrum superioritatem. Nunquid enim inter ipsos etiam homines, quæ in unum seu politicum, seu Hierarchicum corpus coadunatos, alia datur missio *auctoritativa* & *præceptiva*, alia verò *excitativa* vel officij in Majore etiam existentis, vel charitatis vigentis inter superiores & subditos, vel etiam inter coæquales? Petrus igitur mitti potuit à Concilio, tum excitando ejus officium Pastoralis curæ Oecumenicæ, tum ejusdem charitatem, exercendam erga conversos Samaritanos.

Pro *decimo* ex eodem Abulensi urgere licet. Quando Petrus se subtrahebat à Gentibus, & cum ipsis non manducabat de cibis communibus, sed cæperat observare Legalia propter quosdam, qui erant de circumsione: propter quam dissimulationem scandalizabantur Gentiles, putantes, se teneri ad observanda Legalia; tunc Paulus increpuit Petrum, qui tacendo, non se oppoluit tali increpationi: sed ubi per Concilium Generale fuit factum decretum de conversis gentilibus non adstringendis ad Legalium observantiam, prorsus acquievit Petrus, credens se subditum

Concilio
GVI
186

Concilij determinationi ac statuto.

41. Verùm disquirere denuò liceat ex Adversarijs. Num Concilium Ierosolymitanum prohibuerit etiam *materialem Legalium usum* Oppositum sanè liquet ex *cap. 15. Actuum*, ubi Gentilibus ad fidè convertis non quorumcunque Legalium *materialis* usus interdicebatur, sed abstinentia duntaxat à suffocatis & sanguine. Ex sacro igitur contextu liquet, Decretum Concilij Ierosolymitani unicè fuisse intentum ad condemnandam hæresin Pharisæorum contendentium, oportere, Gentiles convertos circumcidi, & servare legè Moysis. Usus igitur *materialis* Legalium non erat interdicitus Apostolis, siquidem Paulus etiam talem aliquando adhibebat usum *materialem* Legalium, ex aliori scilicet cujuscumque rationis motivo. Neque verò Petrus sub formalitate hæresin sapiente, quasi Legalia sub *formali* Mosaicæ legis obligatione essent de præcepto, unquam obstringebat gentiles convertos, vel ipsos etiam Judæos ad talem *formalem* usum Legalium inducebat. Quare Petrus nihil unquam faciebat, quod pugnavat cum Decreto Concilij Ierosolymitani. Imò ipsissimum istud Decretum ex Oecumenicâ Petri auctoritate Apostolicâ ordinariâ, seu sui formâ habebat firmitatem, cui ipsemet Apostolorum Princeps meritò se conformaret ob Divinæ comprobationis ex Concilij, unâ & Oecumenicæ suæ auctoritatis consensione subsistentis, ab omnibus Christi fidelibus, ipsomet etiam Ecclesiæ Capite, *religiosè* observandæ reverentiâ; uti hæc patent ex antecedentibus.

42. Sed pro undecimo excipiet quispiam. Quo igitur jure Petrus in *Epistola ad Galatas* dicatur reprehensibilis, dum suo exemplo inducebat Gentiles convertos ad Legalium usum *materialem* duntaxat? Hoc exaggerans Maymbourgus in *sua Historia Ecclesiasticâ cap. 7. fol. 62.* istanc facit argumentationem prorsus execrabilem. Dum Paulus in *sua ad Galatas Epistola* ob prædictam causam dicit, Petrum fuisse reprehensibilem: vel in hoc dicit veritatem, vel falsitatem. Si hoc posterius dicatur, erit consequens, quòd *Epistola ad Galatas* non sit Verbum Dei. Si illud prius asseratur, sequitur, Petrum non fuisse infallibilem, nec Paulum pro tali eum reputasse.

43. Verùm si textus Græcus *Epistola ad Galatas*, ad stipulante etiam Syro, consulatur; liquet inde, Petrum non dici à Paulo reprehensibilem, sed reprehensum à Fratribus, qui hoc Petri factò offensus fuerant, quòd ignorassent Petri causam & mentem. Juxta has igitur versiones Petrus ex Legalium usu *materiale* ne venialis quidem culpæ reatum contraxerat, utpote qui non tam in se reprehensibilis, quàm ab alijs per ignorantiam reprehensus, juxta Pauli assertionem, habendus esset. Sed posito & concessio, Petrum in Gentilibus ad judicandum suo exemplo inducendis, culpæ reatum contraxisse, hic tamen reatus neque cum *fide*, neque cum istius confessione debitâ ullatenus pugnavat, siquidem Pe-

trus eo modo *formalem* Mosaicæ legis proprium Legalium usum, seu horum ex necessitate salutis obligationem nullatenus vel docuerit, vel crederit, & ideo Maymbourgus ineptè fuit hinc argumentatus adversus infallibilitatem non tam Petri singularis personæ, quàm Cathedræ ipsius Apostolicæ per Divinam pollicitationem solidatâ repromissam. Quare tota reprehensionis causa in Petro, si verè fuit reprehensibilis, reduci debet ad Gentilium, ex ignorantia quasi invincibili obortam offensionem: quæ tamen offensio minimè poterat Petro imputari, ad reatum saltem mortiferum, dum actio ipsius sanctæ intentionis, & causæ rationabilis motivo eatenus fuerat vestita, ut ea Gentilium offensio seu scandalizatio non tantùm à Petro non fuerit prævifa, sed propter sanctæ honestatis rationes nequaquam imputanda, nisi fortè sub aliquâ subreptionis, fidem minimè contingentis culpâ veniali.

S. V.

Papæ supra Concilium acephalum superioritas demonstratur ex Oecumenicâ & indefinitâ Matth. 16. Petro repromissâ ligandâ & solvendâ auctoritate.

PRIMò. Videtur equidem, primâ statim fronte opponi posse, quòd *Matth. 18. vers. 18.* æquè *indefinita* ligandâ auctoritas sit Divinitus promissa Concilio. Nequit ergo, quæ *Matth. 16.* Petro est commissa auctoritas Oecumenica, importare aliquam super Concilio superioritatem. Verùm ex *Matth. 18. cap.* integro contextu inter se collato constat, illam *indefinitam* ligandâ & solvendâ potestatem, quæ Apostolis Ecclesiam representantibus, adeoque *collectivè* sumptis, seu in Concilio aggregatis fuit repromissa, reduci ut sic in Ecclesiam. At Ecclesia intelligibilis non est sine Capite. Nequit ergo ea auctoritas ullatenus competere *acephalo* Concilio.

Pro secundo igitur, faciendo comparationem inter Papam & Concilium *acephalum*, ita licet in præsentia argumentari. Nempe auctoritas Oecumenica Petro *individualiter* ac determinatè *Matth. 16.* promissa, protenditur *super quocunque* in terris subsistente *moralis* ad Regnum Cælorum, Ecclesiam scilicet militantem & triumphantem ordinabili. At sub isto *quocunque* continetur utique omnimoda Episcopalis Jurisdictionis, tum quoad *actuali* sui collationem, & proximè ad regendam certam Diocæsin potestatis actuali, tum quoad sui *moralis* omnimodum exercitium. Nequit ergo in Concilio *acephalo* præter characteres Episcopales *immediatè* à Christo promanantes, & in hisce radicatas, adeoque *radicales* duntaxat, ad regendum Dei populum potestates, non nisi per Summum Pontificem in statum *actualis & proximæ* jurisdictionis reducibiles, quidquam reperiri, quod sub illo *quocunque* ad Regnum cælorum ordinabili *moralis* non sit contentum;

tum: super quo adeo emineat Papæ Oecumenica auctoritas & superioritas.

46. Pro tertio excipient fortassis Adversarij. Illa verba: Tibi dabo claves Regni cælorum, non ad solum Petrum, sed ad Apostolos universos dicta esse, sive respicere Petrum non in se solo spectatum, sed quæ totius Ecclesiæ figuram gerentem; uti passim tradit S. Augustinus. Ergo illam clavium potestatem attribuendam esse toti potius Ecclesiæ, quam Petro solitariè sumpto. Unde in Decretis causâ 24. q. 1. cap. 6. sic haberi: Quando Petrus accepit claves; Ecclesiam sanctam significavit.

47. Verùm quæ S. Augustinus tract. 124. in Joannem circa medium. fultus ac eleganter hanc in rem disseruit, ad istam reduci possunt formam syllogisticam. Nempe id, quod per proprietatem in Christo est Petra, hoc per significationem est Petrus in Petrà: atque adeo sub ista significatione intelligitur Christus ita esse Petra Ecclesiæ, ut hæc sit in Christo per proprietatem Capitis absoluti ac primarij, Petrus autem sit Ecclesia per significationem, seu figuratam duntaxat Capitis Vicarij repræsentationem. At istis ad Petrum prolatis Christi verbis; Tibi dabo claves Regni cælorum; Ecclesia fundata in Christo, ab hoc clavibus regni eatenus accepit in Petro, quatenus per hunc significatur, sive repræsentatur Ecclesia, propter Apostolatûs sui primatum; uti loquitur præcitatus S. Augustinus. Quia igitur Ecclesia accepit claves Regni cælorum in Petro, propter Apostolatûs sui primatum, manifestè sequitur, claves Regni cælorum in Petro ita esse datas Ecclesiæ, ut in Petro esset talis potestas, tanquam in Principe, seu Capite, sive Præposito universæ Ecclesiæ; uti apertis verbis loquitur is S. Doctor lib. quest. Veteris & Novi Testamenti. Item lib. 2. de Bapt. contra Donatistas cap. 1. Quandoquidem ergo Concilium acephalum, quantumvis Generale, sit destitutum tali Capitali præminentia, cui annexa est clavis Regni cælorum, Ecclesiæ in Petro eui Principe suo concessa, hujus verò indefinita auctoritas protendatur super quocunque ad Regnum cælorum in terris ordinabili morali: neque verò Episcopi in Concilio acephalum præter characteres Ediscopales quidquam congerant, quod non sit contentum sub illo quocunque: manifestum hinc redditur, Papæ eui Capiti & Principi Ecclesiæ competere Oecumenicæ auctoritatis super tali Concilio superioritatem.

48. Pro quarto replicabit fortassis aliquis Adversariorum. Nullibi haberi in sacris Literis expressum, quod illa indefinita super quocunque in terris morali, Ecclesiæ in Petro concessa clavium potestas, transferit in Petri successores; nec adeo horum super Concilijs etiam acephalis superioritatem evincit ex illo sacro textu.

49. Verùm esto, sub ijs formalibus verbis non haberi expressam Romanorum Pontificum in ea clavium potestate successionem: sub ijs tamen eatenus continetur virtualiter, ut includabiliter inde eruat, Etenim illa

Christi verba: Tibi dabo claves regni cælorum, diriguntur determinatè ac demonstratè ad Petrum. Illa ipsa autem verba, secundùm clarum sacri contextûs tenorem, sunt à Christo prolata sub connexionè ad præcedentia: Super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam. Unde planum est, illam potestatem Petro promissam, esse connexam cum Ecclesia per Christum fundatâ. At potestas connexa cum statu Ecclesiæ per Christum fundatâ, durare debet, quamdiu talis Ecclesiæ status subsistit. Eo ipso autem, quod Christus Dominus promiserit, adversus Ecclesiam à se fundandam portas inferi non fore prævalituras, sequitur, Ecclesiæ hujusmodi statum fore perpetuum, adeoque duraturum usque ad extremi judicij diem. Oportet igitur, secundùm Christi Domini verba, illam indefinitam & universalem ligandi ac solvendi potestatem non expirâsse in Petro per martyrium in cælos sublato, sed perpetuò duraturam esse usque ad diem judicij. At potestas cum Ecclesiæ statu perpetuo connexa, atque adeo perpetua, secundùm ipsam rei naturam ita transit in successores, ut isti cum suo antecessore reputentur una persona, non quidem materialiter, sed quoad formalem potestatem officij pastoralis. Manifestum proinde hinc evadit, secundùm Christi Domini verbum, in Ecclesiâ talem esse successionem, vi cujus perpetuò persistat illa Divinitus promissa Petro, indefinita ligandi ac solvendi potestas, omnimodam adeo respectu Ecclesiæ cunctos Christi fideles complectentis, judicariam, & legislativam auctoritatem importans.

Hinc pro quinto patet discrimen ac differentia inter Petri ac reliquorum Apostolorum auctoritatem Apostolicam. Nam universis quidem Apostolis Christus contulit ^{ex pag 250. n. 78.} æqualem potestatem, eam quæ amplissimâ, prout indicant ejusdem Domini nostri verba Joannis 20. cap. dicentis: Sicut misit me vivens Pater, & ego mitto vos Nihilominus hæc ipsissima vox misse... significat, Apostolicæ auctoritatis sublimitatem ibi concessam fuisse per modum Legationis duntaxat; prout D. Paulus 2. Corinth. 5. vers. 20. indicat: Pro Christo, inquit, Legatione fungimur. Unde idem Paulus ad Ephesios 6. v. 20. ait, pro quo (scilicet Evangelij mysterio) Legatione fungor. Atqui ex ipsa natura Legationis constat, eam non esse perpetuam, seu ad Successores transferibilem, sed industriam personæ, cum quâ cohareat, esse in ea electam. Illa igitur plenitudo Apostolicæ auctoritatis expiravit cum personis reliquorum Apostolorum: nec nisi ex Petro subsistere potest successor clavium Regni cælorum; uti superius fuit ostentum.

Nec obstat: quod Episcopi dici soleant successores Apostolorum. Hoc enim accipi non potest de illâ delegatâ Apostolis communi auctoritate Apostolicâ: sed in Episcopis est talis successio quoad Ordinis duntaxat Episcopalis characterem, & huic insitam potestatem, adeoque radicalem solummodò Pastoralis officij propriam Jurisdictionem, non verò, quoad actualis Jurisdictionis potestatem proximam.

superioritas
adversarij
GVI

mam. Hanc enim accipiunt Episcopi à Summo Pontifice in partem pastoralis sollicitudinis eos vocante: quemadmodum in Sacerdotibus etiam simplicibus est quidem potestas absolvendi à peccatis, quoad characterem Ordinis sacerdotalis, & radicalem in hoc importatam super peccatis ac peccatoribus, suam Confessionis sacræ Tribunal accedentibus, jurisdictionem, quæ tamen proxima & actualis à peccatis absolvendi potestatis denominationem subire non potest, nisi per facultatem Episcopi, seu ex concessione Papæ actualiter conferatur.

52. Sicuti ergo Sacerdotes, quoad istam à peccatis absolvendi potestatem, quæ in characterem Sacerdotali radicatum, sunt ipsorum etiam Apostolorum successores, non tamen absolute, sed limitate ac restrictivè: sic Episcopi quoad illam regendæ Ecclesiæ potestatem radicalem, non absolute dici queunt Apostolorum successores, sed cum præinsinuatâ limitatione jurisdictionis in Episcopali characterem radicata, non nisi per Summi Pontificis collationem actualis. Et hinc Episcopi ne quidem in Concilio aggregari, absque interventu Romani Pontificis præferunt characterem Oecumenicæ Apostolicæ jurisdictionis erga universam Ecclesiam protensæ, qui character est Synodi Generalis quæ Oecumenicæ formaliter constitutivus. Quia proinde iste character deficit in Concilio *acephalo*, ex meris jurisdictionibus Episcopalibus coacervato, ideo ad tale Concilium haud pertinent Christi promissiones, Concilio Oecumenico factæ de indefinitâ solvendi ac ligandi potestate, eique connexâ in rebus fidei infallibilitate. Cum igitur e contra tales præeminentiæ sint in Papâ, cujus Oecumenica auctoritas protenditur super universas Episcoporum in Pastoralis sollicitudinis partem vocatorum jurisdictiones: manifestè hinc evincitur Papæ supra Concilium *acephalum* majoritas ac superioritas.

S. VI.

In quo fit continuatio argumenti proxime deducti ex Joannis 21. cap. v. 15. 16. & 17.

53. *Primum.* In hoc sacro textu legitur Christus præ cæteris Apostolis definitè ac determinatè Petro contulisse Oecumenicum Pastorale officium, dicendo: *Pasce oves meas, pasce agnos meos.* Indubitatum namque est, Christum proferendo ista verba, non tantum secundum Divinitatis contuitum, sed etiam secundum Humanitatis visionem beatificâ, in Verbo Eterno, seu in Prædestinationis Divinæ Decreto, imò secundum scientiæ quoque infusæ notitiam, distinctè complexum fuisse universas Oves suas & Agnos in unam Ecclesiam pro hujus perpetuo statu aggregandos. Quod si proinde Oecumenicum pastorale munus, ultra Petri personam ex Christi Domini institutione non fuisset protensum, minime potuisset completi universas Oves & Agnos in unam Christi Ecclesiam pro perpetuo hujus usque ad finem mundi propagando statu co-

dunandos & adaugendos. Oportet igitur; Oecumenicum illud pastorale officium commissum fuisse Petro cum ordine successione per Christi institutionem duraturæ usque ad finem mundi. At verò in antecedentibus ostensum fuit, sub illis Christi verbis, id *pasce* perinde sonare, ac id *regere*. Quare id Oecumenicum pastorale munus Petro, ejusque successoribus à Christo commissum, importat auctoritatem gubernativam, protentiam super universis Christi Ovis & Agnis, pro perpetuo Ecclesiæ militantis statu exituris. At in Concilio quantumvis Generali, sed *acephalicè* spectato, quid, nisi Oves seu Agni Christi conveniunt, nempe Episcopi ex universo Christiano Orbe convocati? Hi verò secundum mentalem à Capite suo, Petri successore, præcisionem, sub quâ intelliguntur conficere Conciliū *abstractivè acephalum*, nullâ potiuntur auctoritate, nisi Episcopali in unum collatâ, ad curandum publicum Ecclesiæ bonum. At qui Episcopalis jurisdicção ab ipsomet Summo Pontifice in Episcopos ad suæ pastoralis sollicitudinis partem vocatos derivata, non potest non semper manere subiecta Pontificiæ auctoritati, sicut ipsi etiam Episcopi, quæ Christi Oves seu Agni extrahi haudquaquam possunt à sphaera Oecumenici Petro, ejusque successoris commissi pastoralis officij. Quia igitur in ejusmodi quantumvis Generali Episcoporum Concilio *acephalicè* spectato, sive in Episcopalibus ex toto Christiano Orbe in unum collatis jurisdictionibus etiam *collectum* sumptis, per sacras Scripturas, nulla est assignabilis præeminentia alicuius supra Papam majoritatis: è contrario autem præadductus sacer textus confert Papæ prærogativam, supereminentem omnimodæ jurisdictioni Episcopali, atque suâ gubernativâ auctoritate Oecumenicâ completentem cunctos totius Orbis Episcopos, manifesta hinc redditur Papæ supra Generale, *acephalicè* spectatum Concilium superioritas.

Pro secundo excipient fortassis Adversarij. Sub ipso Concilij Tridentini statu fuisse concertatum: an sub illis Christi verbis: *Pasce Oves, seu Agnos meos*, illi *collectum* etiam sumpti, non verò in sensu duntaxat *distributivo* sint contenti sub Oecumenicæ Papæ officij Pastoralis sphaerâ gubernativâ? Necdum igitur ex illo sacro textu liquidum reddi, quod Episcopi ex Christiano Orbe in unum collecti, ut sic Concilium Generale, saltem *abstractivè acephalum* conficientes, subdantur Papæ auctoritati Oecumenicæ, ut propterea adstruenda sit Papæ supra Concilium ejusmodi superioritas.

Verùm Christus sub illis ad Petrum protentis verbis: *Pasce Agnos meos*, nullam fecit exceptionem sensû *collectivi*. Quomodo igitur nobis fas erit, hujus *collectivi sensûs* ab ipsis verbis exceptionem facere, absque aliqua in sacris Litteris fundatâ solidâ ratione? Hæc fortassis exceptio dicetur fundari in hoc: quod Concilium Generale sit *representans universam Ecclesiam, quæ est columna & firmamentum veritatis*. At quia Ecclesia quoad statum perse-

si Hierarchicum non potest representari in corpore avulso à Capite, sed quò integrato ex Capite ac reliquo Ecclesià Corpore Hierarchico, nequit ad Concilium Generale quò acephalum spectare illa prerogativa, secundum quam sit columna & firmamentum veritatis, ita ut ex hac præminentia prætendi possit agnorum Christi collectivè sumptorum, ab Oecumenica Papæ auctoritate exceptio. Est autem ipso naturæ lumine notum, si Comitæ Generalia coalescant ex Statibus Regiæ Majestati subditis, neque huic Cœtui ex Regni Ordinibus coadunato altior quæpiam præminentia (in comparatione cujus potestas Regia non esset jam suprema) convenire dignosceretur, nefas fore, talibus Comitibus alicujus supra Regem superioritatis præminentiam asserere. At res ita se habet cum Episcoporum quantumvis Generali acephalicè sumptà Synodo, ut, quæ Concilio Oecumenico Divinitus promissæ sunt prerogativæ, eidem non competant, nisi quæ consentienti cum Capite ejusdem quasi informativo, & formaliter perfectivo. Cùm igitur omnes ac singuli Episcopi inter Christi Agnos computati, secundum se, & omnimodam jurisdictionem suam subiaceant Pastoralis Papæ officio, ejusque auctoritati Oecumenicæ: neque verò tali Cœtui acephalicè spectato ex sacris Litteris noscatur concessa alicujus altioris supra Papam prerogativæ supereminentia: nequit jam Episcoporum Generalis coadunatio, sive jurisdictionum Episcopaliū collatio collectivà, vi talis collectionis extrahi è spherâ Oecumenicâ Pastoralis, seu gubernativæ Romani Pontificis propriæ auctoritatis: atque adeò hujus per Christum asserta universalitas nullatenus admittit illam agnorum Christi collectivè sumptorum à Papæ superioritate exceptionem.

Hunc super Episcopis etiam collectivè sumptis præminentiam gradum pro tertio probat Papæ per se, vel Legatos suos in Concilijs Oecumenicis præsentia. Nam ex Actis Nicæni Concilij constat, huic Synodo unà cum Vito & Vincentio, Ecclesiæ Romanæ Presbyteris, præfuisse Hosium Cordubensem, quem fuisse Romani Pontificis Legatum, asseritur etiam in Praefatione Concilij Sardicensis. Concilio equidem Constantinopolitano I. Oecumenico II. non interfuere vel Damasus Papa, vel ejus Legati, eò quòd hic Pontifex Episcopos Orientis Constantinopolim vocatos, cogitabat vocare Romam ad plenissimam Episcoporum Occidentalium ibi congregatam Synodum, nisi isti iustas ob causas se excusando, contra Macedonianos ac Eunomianos sententijs & animis se conjunctos probassent tam Episcopis Occidentalibus, nihilominus illa Constantinopolitana Synodus in tantum cepit esse Oecumenica, in quantum teste Photio in libello de septem Synodis à Damasco Papa confirmata fuit in ijs, quæ ad Macedonianam ac Eunomianam hæresis condemnationem, fideique Nicænæ confirmationem spectabatur. Ex S. Gregorio lib. 6. Epist. 125. Quòd S. Cyrillus in Ephesino Oecumenico III,

Concilio habuerit auctoritatem Legati à Cælestino Papæ constituti, patet ex Epistola Cælestini ad Cyrillum, relatâ Tom. 1. Conciliorum editionis Colonienfis, pag. 737. & alibi. Ex Leonis ad Concilium Chalcedonenle Epist. 47. aperte constat, Legatos ipsius ad istam II. Oecumenicam Synodum ita directos fuisse, ut ipsemet Papa in eis præsideret. Quam Romani Pontificis intentionem fuisse ratam habitam à Concilio, liquet ex hujus Epistola ad Leonem, relatâ vel actione 3. vel circa finem Concilij. Circa Concilium Constantinopolitanum II. Oecumenicum IV. nimis planum est, Eurychium Patriarcham Constantinopolitanum agnovisse, quòd præsentia sit debita Romano Pontifici; uti liquet ex Epistola ad Vigilium relatâ in fine 1. collationis Synodi. In Concilio Constantinopolitano III. Oecumenico VI. Præsides fuisse Legatos Agathonis Romani Pontificis, Petrum & Georgium Presbyteros, ac Ioannem Diaconum, testatur Zonaras in vita Constantini IV. patetque ex ipsâ Synodo, ubi in omnibus Actionibus isti primi omnium nominantur, loquuntur ac subscribunt. Concilium Nicænum II. Præsides habuisse Adriani I. Legatos Petrum Archipresbyterum, & Petrum Abbatem S. Sabbæ, constat ex Actis Concilij, in quibus isti primi nominantur, & primi subscribunt. Denique Constantinopolitana inter Oecumenicas VIII. Synodus, celebrata sub Adriano Papa, Præsidentes habuisse hujus Legatos Donatum & Stephanum Episcopos, & Marinum Diaconum, probatur ex eo, tum quòd primi nominentur & subscribant, tum quòd in prima Actione exhibuerint litteras suæ Præsidentia, tum quòd Donatus se nominarit Adriani Universalis Papæ in ea Universalis Synodo præsentem. Quandoquidem igitur tam aperte constat Summi Pontificis in Concilijs Oecumenicis jus præsidendi, hoc verò præsentia jus importet superioritatem, prorsus dicendum est, Papam esse supra Concilium.

Pro quarto excipiet fortassis pars adversa. Præsidentiam in Concilio non tam arguere jus superioritatis erga totum Concilium, quàm erga singulos in Synodum aggregatos Antistites, exemplo Comitiorum Imperialium, quibus Cæsar quidem præsidet ceu superior singulorum Statuum ac Principum, nullatenus tamen obtinere superioritatem supra Comitæ, constare potest ex ijs, quæ Hermannus Hermes in suo publici Juris fascicula cap. 40. à n. 70. affert.

Verùm quidquid sit de jure præsidendi in Comitij Imperialibus competente Cæsari, oportet, Summi Pontificis in Concilijs Oecumenicis præsidendi jus expendere ex ipsissimo Divinæ institutionis fundamento. Etenim secundum hanc character Oecumenici Concilij consistit ex nomine Christi vicario ex Matth. 18. n. 20. At istud Christi Nomen vicarium per aperta Domini verba respicit non singulos Concilij Oecumenici Antistites, sed totam eorum, qui de ligandi & solvendi jure participant, Congregationem. Est autem

Z z in

superioritas
 Concilij
 Oecumenici
 CVM

n. 36.

n. 37.

n. 38.

n. 39.

ex pag. 259. n. 40.

57.

58.

ex pag. 259. n. 41. & 42.

56.
 27.
 28.
 29.
 30.
 31.
 32.
 33.
 34.
 35.

in nomine Christi vicario jus superioritatis. Ergo hujus vicarij Christum præferentis Nominis auctoritas ita respicit totam Concilij Ecclesiam repræsentantis Congregationem, ut respectu ejusdem importet jus superioritatis. Quod professi videntur Conciliorum mox enarrandorum Patres, Papam vocantium Ecclesie Universalis Pontificem, seu Caput universalis Ecclesie, prout videre singulariter licet in Concilio Chalcedonensi Oecumenico III. nec non in Concilio Lugdunensi sub Gregorio X. ubi inter alia dicitur Romana Ecclesia obtinere summum & plenum Primatum ac Principatum super universam Ecclesiam Catholicam: & in Concilio Florentino in litteris unionis circa finem dicitur, in B. Petro fuisse plenam potestatem gubernandi Universalem Ecclesiam,

S. VII.

Superioritatis Papa supra Concilium probatio ex Christi verbis, quibus Matth. 16. Petrus dicebatur Petra, super quam esset ædificanda Ecclesia.

59. **N**AM primò ista verba Divina non contigisse solum Petri personam, sed quosque pro perpetuo Ecclesie statu Successores ipsius, pater ex sacro contextu, in quo asseritur, Ecclesiam ita firmiter substitutam, ut portæ inferi non prævalerent adversus ipsam. Sub illis igitur Christi Domini verbis innuitur aliqua intrâ Ecclesiam in rebus fidei infallibilitas, quæ ex Petro, ejusque adeo successore diffunderetur in ipsam Ecclesiam. Ergo in Petri successore primitus stat ista infallibilitatis præ eminentia, ut ex ipso diffunderetur in Ecclesiam, seu Concilium Ecclesie repræsentativum. Atque hæc causa est, cur Concilia, quantumvis Generalia, dogmatum suorum sanctiones confirmari semper petierint à Romanis Pontificibus.

60. Nam pro secundo Nicæna I. Oecumenica Synodus confirmationem dogmatum Concilij suffragio sancientorum, profitebatur subjectam esse auctoritati sacre Romanæ Ecclesie, non alio ex principio, quam quòd B. Petro, eiusque adeo Successori, dictum sit: *Tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam.* Ex quo fundamento constat insuper, Acta Synodi Constantinopolitanæ cum in finem esse à Damaso Papa revocata ad Concilium Romæ indictum, ut post eorumdem examinationem suâ auctoritate firmaret Decreta ac sententias hæresum condemnatorias, sancitas in præfata Synodo Constantinopoli prius celebratâ, cujus Patres, non attento, quòd Conciliariter aggregati eas tulissent sententias, obedienter se submiserunt Romano Pontifici, suos Legatos cum purgatione ad hunc mittendo. Quomodò enim infallibilitatem in dogmatibus fidei obtinerent Concilia, nisi ex Petrà, super quam ædificata est Ecclesia? Hæc autem Petra quæ alia esse potest, nisi Apostolica Petri Cathedra? Quia igitur illa Petra fidei firmitatem in Ec-

clesiam inferens, non respicit singulos tantummodò fideles, sed totam Ecclesiam, quæ repræsentativè est in Concilio: quomodò ejus auctoritas singulis duntaxat Concilij membris Hierarchicis, non verò toti Corpori isti intrâ Concilium aggregato, & ex Ecclesie Antistitibus collectim sumptis consistenti, præmineret?

Hinc pro tertio. Quando Concilij Ephesini 66. Patres se tanquam Ecclesie membra, sancto suo Capiti Romano Pontifici devotos acclamârunt, oportet, hanc acclamationem intelligere de Ecclesie membris Hierarchicis, quæ collectim sumptis, nempe in Concilio Oecumenico aggregatis, atque ut sic Capiti, Nestorianæ hæresis condemnationem præstinenti se se condunantibus; uti patet ex Actis ejusdem Concilij cap. 17. Quam totius Concilij Ecclesiam repræsentantis respectu Papæ subordinationem, clarioribus adhuc verbis professâ est IV. Oecumenica Synodus Chalcedonensis, Papam Romanum vocians Ecclesie Universalis Pontificem, nec non Caput Universalis Ecclesie. Ex ipsissimo illo principio in præadductis Christi ad Petrum Matth. 16. prolatis verbis fundato, Concilium Oecumenicum II. Constantinopolitanum profitebatur, quòd sequeretur Apostolicam Sedem, cujus etiam essent Communicatores Patres ibi aggregati, eidem obediendo, & ab ipsa condemnatos condemnando. Cui principio inhærens VI. quoque Oecumenica Synodus, Constantinopolitana III. Romanum Pontificem appellavit Primæ Sedis Antistitem universalis Ecclesie, stantem super fidei Petram, cujus etiam auctoritati Apostolicæ submisit Decretorum suorum confirmationem. An non igitur ex præfata Conciliorum Oecumenicorû inductione clarè demonstratur, præsentiam Romani Pontificis unâ cum auctoritate Concilij confirmatoriâ, fundari in ejus præ eminentia non erga singulos duntaxat Synodi Patres, sed erga Universam Ecclesiam, atque adeo erga universale quoque, Ecclesiam universam repræsentans Concilium? Illa ipsa verò definitiva, & Conciliarium sanctionum confirmatoria auctoritas, secundum præadductas Synodos Oecumenicas, fundatur in præfatis Christi verbis; *Super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam.* Hæc autem sacra verba connectuntur cum istis proximè subsequen-
tibus, *Tibi dabo claves Regni Cælorum: habentia pariter respectum ad Universalem Ecclesiam.* Hæc ipsa verò clavium potestas indubitanter importat superioritatis præ eminentiam. Quia igitur clavium ejusmodi unâ cum Petrà, super quam ædificanda esset Ecclesia, prærogativa & auctoritas per Christi Domini verba, secundum præallegatorum Conciliorû Oecumenicorum intelligentiam, noscitur protendi super Universam Ecclesiam in Concilio Generali repræsentatam, in aperto jam extat probata Papæ super Generali Concilio superioritas.

Atque hæc pro quarto est ratio, cur septima Generalis Synodus tam promptè receperit Papæ super sacrarum imaginum cultu litem

teras Apostolicas. Cur etiam *oſtarum* Generale Concilium pronuntiãr, ſibi non licere contra Summum Pontificem proferre ſententiam. Cur Concilium Lateranenſe ſub Alexandro III. edixerit, à Papa non poſſe haberi recurſum ad ſuperiorem; quod minimè ſubſiſteret, ſi Concilium eſſet ſupra Papam. Cur in Concilio Lugdunenſi ſub Gregorio X. plenus Primatus & Principatus ſuper univerſam Eccleſiam fuerit agnitus in Petri ſucceſſore Romano Pontifice. Cur Concilium Florentinum deſinierit, Romanum Pontificem in univerſum terrarum Orbem tenere Primatum, ac Pontificem Romanum Petri ſucceſſorem eſſe totius Eccleſiæ Caput. Cur denique Concilium Lateranenſe ſub Leone X. à Rege Galliarum comprobatum ac receptum, rejecerit, & nullitatis damnãrit Acta Synodi Baſilenſis, ſuperioritatem Concilij ſupra Papam aſſerentis, adſtraendo econtra per inductionem prerogativarum Papæ ſupra Concilium in antiquioribus Oecumenicis Synodis agnitas & approbatas.

Ad hæc magis elucidanda pro quinto lubeat clariùs diſtinguere Summi Pontificis ſeu Capituli, & Concilij quali *acephalicè* ſpectati munera & prerogativas. Ponamus igitur, Concilij Patres per ſuffragiorum ſuorum majoritatem, vel etiam per votum unanime tuſiſſe judicium ſuum ſuper aliquo dogmate: nunquid ex tunc dicere licet, jam ſubſiſtere firmitatem dogmatis ejuſmodi, antequam accedat Papæ conſenſus auctorizativus? Oppoſitum profeſto liquet inprimis ex Synodi Ariminenſis ſub Liberio Papæ exemplo, ubi ſub ſpecioſo pacis cum Arianis componendæ prætextu, expuncta eſt vox *Homineſos*, Filij æterni cum Patre Conſubſtantialitatem designans, ac ejus loco introducta eſt vox *Homioſos*, ſimilitudinem duntaxat Filij cum Patre denotans. Cui proinde Ariminenſi Symbolo Liberius Papa denegavit ſuum ſuffragium, ſeu auctorizativum acceſſum, & ideo deportatus eſt in exilium. Habetur etiam Synodus Quiniſexta ſub Sergio Pontifice Conſtantinopoli celebrata; quam circa cœlibatam Sacerdotum, & Sabbathi jejunium erraſſe, ac proinde à Sergio, aliſque Pontificibus rejectam fuiſſe, conſtat ex Anaſtaſio in Sergio & alijs. Secunda quoque Synodus Epheliſina abſolvit Eutychem, & damnãvit Flavianum, aliſque Catholicos Episcopos, damnata proinde; atque abolita à Leone Pontifice. Ex quibus proinde exemplis evincitur, in Concilio *acephalicè* antecederet ad Papæ acceſſum auctorizativum, nihil stare firmum circa dogmaticas fidei definitiones. Imò tamenſi Concilium legitimè in Chriſti vicario nomine fuerit congregatum, pro ſigno tamen Papæ conſenſum ſeu ultimæ definitionis acceſſum auctorizativum antecedente, quantumvis Patrum vota eſſent concordia, ſemper adhuc deficit infallibilitas in fidei dogmatibus definiendis.

Nam licet Chriſtus promiſerit, ſe in medio eorum fore, qui nomine Chriſti, ſub auctoritatis ſcilicet Chriſti Vicariæ uni Roma

no Pontifici competentis charactere, ſunt congregati: hujus tamen aſſiſtentia Chriſti, infallibilitatem adſerentis effectus, ſecundum ſacrum Evangelij contextum, alligatur *duorum*, nempe Corporis Hierarchici, & Capituli Eccleſiæ conſenſui. Quantumvis ergo Concilij Patres in terendis ſuis ſuffragijs legitimè procedant: quantumvis etiam ſuffragiorum majoritas in unum collata, jam præferat Concilij Generalis conſenſum: pro ſigno tamen antecedente Summi Pontificis conſenſum *ultimatè* definitivum, atque *Conciliaris* dogmaticæ ſanctiſionis *auctoritativè* confirmatorium; nondum ſubſiſtit infallibilitas per Chriſti aſſiſtentiam, tunc primùm ſortitura effectum; quando ad Corporis Hierarchici per Concilij repræſentati vota accedit auctoritativus Papæ conſenſus. Quandoquidem igitur antecederet ad Papæ auctoritativum acceſſum, in decretis Concilij quantumvis Generalis, necdum ſubſiſtat in fidei dogmaticis ſanctiſionibus infallibilitas, ſed iſta derivari debeat in Concilium ex Cæthedrâ Apoſtolicâ ceu *Petra*, ſuper quam fundata eſt Eccleſia: idcirco ex hoc etiam fundamento manifeſtè extat demonſtrata Papæ ſuper Concilium *abſtractivè* *acephalum* præminentia & auctoritas.

Excipient tamen pro *tertio* Adverſarij. Hunc Papæ cum Concilio conſentientis acceſſum, decreti Synodalis approbatorum, non fieri in vi auctoritativæ ſupra Synodum Generalem ſuperioritatis, ſed in vi quaſi contractus: quomodò Hermannus Hermes in *Turis publici* ſaſciculo præcit. 40. cap. à num. 3. ſcribit: Jurisperitorum quorundam eſſe ſententiam, quòd in Comitibus Imperialibus quid agitur & concluditur, contractus, tranſactionisque inſtar eſſe inter Imperatorem ex unâ, & Statuum Imperij ex alterâ partibus, ita ut in tali coneractu una pars tranſigens ſit Imperator, & altera pars ſint Ordines Imperij *conjunctim* ſumpti. Quidni enim pari ratione diſcurrere liceat de Concilio Oecumenico, ita ut in hoc ſit una pars Summus Pontifex, altera verò pars ſit reliquum Eccleſiæ Hierarchicum Corpus, ex Præſulibus Eccleſiaſticis coaleſcens, maxime cum Chriſtus *cauto* cap. 18. Matth. infallibilitatem Concilij Oecumenici viſus ſit ex hoc determinãſſe, quòd ubi *Duo*, nempe Papa & Concilium conſenſerint, adeoque quaſi tranſigendo conveniant in unum fidei dogma definiendum, Patet æternus ſit eis quæcumque rem, adeoque veritatem in Synodo quaſitam, ex Chriſti Domini promiſſo infallibili impertiturus?

Verùm tranſactionis & conventionis natura eſt, ut ſervetur utrinque æqualitas. Concilio equidem Oecumenico competit *indefiniſta*, Papæ auctoritati compar, *ſolvendi & ligandi* potestas, unâ cum conſummatâ in rebus fidei infallibilitatè. At utraque iſta præminentia haud competit Synodo quaſi *acephalicæ*, ſed Concilio duntaxat Oecumenico, tam Caput, quàm reliquum Eccleſiæ Hierarchicum Corpus *indiviſibiliter* complectenti. In hoc igitur Oecumenicum Concilium ex Corporis

Z z 2

Eccleſiæ

superioritas
auctoritas
concordia

65.

ex pag. 261. m. 62.

66.

67.

ſingulos
Eccleſiam
to: quoniam
axat Concilij
d toti Corpori
to, & ex
ampis conſi
ncilij Episcopali
mbra, ſancti
evotos
tionem
rarchidicij
ilio Oecum
Capiti, No
nem præſent
ex adu
s Concilij
Pape ſub
verbis pro
us Chalcedo
rans Eccleſi
n Caput
illo principio
m Matth. 16
um Oecum
um profu
cam Sedes
res Patro
e ab ipſa
principio
ca Synod
num Pont
tillitatem
fidei Petri
ne ſub
tionem. At
iliorum O
emonſtratur
unâ cum
fundam
s deſerunt
m Eccleſi
ue, Eccleſi
um? Illa ipſa
ſanctiſionem
dum præſ
fundatur in
Petri ab
a ſacra veſta
ſubſequen
um: habet
ſalem Ebo
reſtas ind
præſent
uſmodi
da eſt
per Chriſti
legatorum
lligentiam
ſam Eccle
ſententiam
ſuperi
e, cur ipſi
tè receper
a cultu
teras

Ecclesiæ Hierarchico quasi *acephalicè* spectato, quid importatur nisi collectio jurisdictionum Episcopaliū: quæ adhuc impar est ad præinsinuatæ præminentias, quamdiu non accedit nomen Christi vicarium, seu Apostolicæ auctoritatis character? Hoc igitur nomen Christi vicarium utique dicendum est, importare superioritatis super reliquo Hierarchico Ecclesiæ Corpore præminentiam. Hoc ipsissimum quoque vicarium Christi nomen Romani Pontificis proprium, est Petra illa, super quam Christus edixit, ædificandam fore Ecclesiam. Eiusmodi autem Petra utique importat præminentiam aliquam super Synodo quasi *acephalâ*, Ecclesiam non *complete* & *formaliter*, sed *materialiter* duntaxat representante. Illa ipsa porro Petra est Petri cathedra Apostolica, cui annexæ sunt claves Regni Cælorum. Hæc verò cathedra Regni Cælorum clavibus dotata, liquidò importat majoritatis & superioritatis prærogativam. Nequit ergo inter Papam & Concilium, quasi *acephalicè* spectatum subesse æqualitas in ordine ad constituendum Concilium, quæ *complete* & *formaliter* Oecumenicum, nec non ad consensum *ultimatè* auctorizativum in dogmatibus fidei definiendis cum omnimodæ infallibilitatis consummatâ præminentia exhibendum. Nullatenus igitur per modum transactionis, seu conventionis in Concilio Oecumenico inter se coeunt Papa ac reliquum Corpus Hierarchicum, sed respectu hujus ceu Concilij quasi *acephali*, obtinet Papa majoritatis & superioritatis præminentiam.

S. VIII.

In quo expenditur jus appellandi vel à Papa ad Concilium; vel ab hoc ad Summum Pontificem.

67. PRIMò difficultatis hujus expediendæ viam præstruere videtur Concilium Constantiense Sess. ult. supplicando Papæ Martino V. ut hæreticos errores, seu hæreses per sacram Synodum damnatas pariter damnaret, atque damnatas publicè pronuntiaret, antequam Concilium dissolveretur, alioquin protestari se de gravamine, appellando ad futurum Concilium. Ex quo utique evincitur, ipsummet Concilium Constantiense agnovisse, sibi non fuisse auctoritatem compellendi Papam, ut suam pro confirmandis decretis præinsinuatæ, adjiceret auctoritatem. Ad quid enim conducere potuisset ea ad futurum Concilium provocatio & appellatio, si ipsi Generali Constantiensi Synodo (utpote quæ non minoris, cum futuro Concilio auctoritatis fuerat) non eratis ad Papam pro dicta approbatione compellendum? Altiore profectò subesse debet hæc ratio, per quam ex illâ à Papa ad Concilium futurum appellatione, nullatenus probari valeat hujus supra Papam superioritas.

68. Ad quod explicandum, pro secundo non importuna est sequens Veteris Testamenti ac Novi Fœderis Pontificatum inter se comparatio. Ponamus scilicet in Veteri Testamento

super causâ aliquâ ex Portis seu Tribunalibus Regijs ad Sacerdotium, magnumque Concilium, cui præsidet Summus Pontifex, delatâ, fuisse ab hoc ex ipsissimis Divinis judicialibus Legibus pronuntiatam Judicij veritatem; attamen Regè ejus temporis non acquievisse, sed interpellasse Pontificem, ut ingressus Sanctuarium, consuleret Dominum super ejusdem Judicij veritate; vel ex *Thummim & Urim* super tali judicio ulteriorem adhuc Divini Oraculi requireret certitudinem: num dicere fas est, talem à Rege factam Summi Pontificis interpellationem habuisse rationem strictæ appellationis? In ejusmodi casu ab ipomet Sacerdote Maximo, unâ & magno Concilio, ex Divinis judicialibus Legibus, judicij veritatem pronuntiantem, habitus fuisset recursus ad eundem Summum Pontificem, quatenus ipsi soli erat Divinitus concessum, ut semel in anno ingressus Sanctuarium, posset consulere Dominum, vel ex *Thummim & Urim* reportare Divinum Oraculum. Qui proinde ad Summum Pontificem recursus non erat de uno iudice inferiori ad alium superiorem iudicem, sed ad eundem, quâ diversis à Deo dotatum prærogativis, nec adeò *strictè loquendo* poterat dici appellatio. Quod proinde applicando ad Novi Fœderis Pontificatum Summum, ex principiis fidei constat, ejus utpote Petri Cathedram Oecumenicam esse Petram, super quam ædificatur Ecclesia. Quomodo autem fieri posset, ut quocumque sit decisio dogmatica ex istâ Petra seu Cathedra Apostolicâ, non esset omnimodæ fidei certitudo? Non equidem dubito, quin Summus Pontifex etiam extra Concilium possit decernere ex Cathedrâ Petri. At quia ultimam ejusmodi decisionem nonnulli etiam Catholici Doctores reducere unicè volunt in Papam cum Concilio Oecumenico concurrentem, ideo secundum nos saltem, non est tam evidens certitudo, quòd Papa extra æquè, ac intrâ Concilium definiat ex Petri Cathedrâ Apostolicâ.

Hinc ergo pro tertio statuamus casum, quo falsa quædam dogmata damnata fuerunt à Summo Pontifice, quæ tamen condemnatio haud proficit, quin Hæresis latius diffundatur. Unde Orthodoxi pro remedio passim conclamant, oportere, ut convocetur Concilium Oecumenicum. An non pro tali statu in ipso etiam Summo Pontifice erit obligatio recurrendi ad ultimum Ecclesiæ sanctæ Tribunal, & Concilium Oecumenicum? An non in cæteris quoque Ecclesiæ sanctæ Præsulibus, uti etiam in Christianis Principibus præsertim Regibus, ad Ecclesiæ universale Bonum procurandum, vel ex Christiano characterè, vel ex juramento, vel etiam ex muneris & characteris Episcopalis, *intrinsicè* ratione, tunc stat jus & obligatio urgendi Papam ad celebrandum Concilium Oecumenicum? Quæ proinde erga Papam pro Synodi Oecumenicæ convocatione instantia, an non est quædam à Papa extra Concilium decernente provocatio ad Concilium Oecumenicum? Nunquid autem talis provocatio

tio subire videtur nomen & rationem appellationis?

70. Verum hujus provocationis conditione accuratius considerata, procul abest, ut *fratrem loquendo* dici possit appellatio. Non enim ea fit ratione, ut Concilium sine Papa seu Capite suo definiat, & ultimam proferat sententiam: sed ejus ratio in hoc se tenet, quod Summus Pontifex, per cujus auctoritatem unice, stat Concilium, *formaliter & complete* Oecumenicum, sit quidem Petra, cui superstruitur ædificium Ecclesie, habeatque sibi à Christo collatas claves Regni Cælorum, in vi cujus possit auctoritative super fidei dogmatibus pronunciare iudicij vicem. At tamen præter istam prærogativam, est ipsi Divinitus concessum privilegium, ut in nomine Christi, ad eoque hujus vicariâ, sibi propria auctoritate, cogere possit Concilium Oecumenicum, in eoque munus Præsidis ac Judicis exercere, ita tamen, ut ultimata, omnimodam, & consummatam in sanctionibus fidei infallibilitatem obtentura sententia iudiciaria, neque ex solius Concilij suffragiorum majoritate, vel etiam uniformitate, neque ex solius Patris arbitrio, sed ex utriusque consensu subsistere debeat. Quod ad Concilij Oecumenici Sanctuarium ingrediendi, indeque proferri infallibile, atque consummatum super fidei questionibus Oraculum Divinum reportandi, privilegium singulare est Summi Pontificis præminentia Divinitus constituta, non ab simili illi prærogativa, quam Veteris Testamenti Pontifex habebat in Divino Oraculo ex *Vrim & Thummim* reportando. Ille ipse namque Summi Pontificis ad Concilij suffragium accessus & consensus est insit *Vrim & Thummim*, obtinens ex Christi Domini promisso, consummata infallibilitatis omnimodam certitudinem ac veritatem. Quando igitur a Summo Pontifice extra Concilium pronuntiant, sit recursus ad Concilium Oecumenicum, ipsummet etiam Papam includens, aperte evincitur, ejusmodi recursum fieri ad ipsam, quâ consentiendo Concilij suffragio, proferentem ultimum omnimode ex Christi promisso consummata infallibilitatis iudicium. Neque ergo talis à Pontifice extra Concilium pronuntiant, ad Papam in & cum Concilio, ex consensu utrinque præstito ultimam definientem recursus, proprie loquendo dici appellatio, cum sit ab uno ad eandem, sub diverso tamen statu constitutum, & secundum diversas à Christo constitutas prærogativas consideratum iudicem.

71. Exinde pro quarto haud difficile est iudicare, quid sentiendum sit de appellatione per Concilium Constantiense interpositâ à Papâ ad futurum Concilium, casu, quo Pontifex Maximus Martinus V. noluisse Decreta fidei Conciliariter conclusa, sua auctoritatis accessu & consensu approbare, atque auctoritative confirmare. Ubi namque Decreta ejus Concilij fuerant Conciliariter conclusa, ad sui firmitatem & consummatam fidei infallibilitatem, ex Christi præscripto ita indige-

bant Papæ consensu auctorizativo, ut ad hunc à Papa exigendum, jus esset tum Concilio *acceptivè* adhuc spectato, tum singulis Præsulibus, vel etiam fidelibus universis. Quod si proinde Papa Spiritus sancti innitens instinctui, eum Decretorum Conciliarium auctoritative confirmatorum consensum suum non tantum denegasset, sed si quæ a fidei veritate visa fuissent discordare, *positivè* reprobasset, tunc Decreta ejusmodi prorsus nulla & inania extitissent. Ubi verò Pontifex suum consensum sanctionum Synodali auctorizativum suspendisset, tunc harum firmitas tamdiu mansisset in suspensio, quamdiu non esset eidem accessura Summi Pontificis approbatio & confirmatio. Quare tum Concilio (quamdiu Papæ auctoritas ei se non adjungeret) *acceptivè*, tum Præsulibus Ecclesie jus temper erat integrum, apud Papam instandi pro tali consensu, & dum iterum, iterumque suspenderetur, causam protrahendi ad futurum Concilium, ut in eo caperetur experimentum vel de conjungendo utriusque, Concilij nimirum & Papæ consensu, vel de hujus *positivè*, sicque Decretorum annullativâ reprobatione, juxta quem adeo modum, illa sub Constantiensis Concilij finem interposita à Papæ gravamine (dum scilicet nollet suum auctorizativum consensum Decretis Conciliariter factis adjungere) ad futurum Concilium appellatio, nihil aliud importabat, quam instantiam recursus ad futurum Concilium, pro efflagitanda mutua & Concilij & Papæ super Conciliaribus Decretis consensione, ut omnimodæ hinc infallibilitatis certitudo, & firmitas consummata accederet Synodalibus sanctionibus. Ex cujus adeo appellationis modo & conditione per se liquidum & manifestum est, nullam inde probari Concilij, præsertim *acceptivè*, super Papâ superioritatem.

72. Sed in quantum, disquires pro quinto, se extendunt Sixti IV. & Pij II. constitutiones, quibus profertur Excommunicationis sententia in eos, qui à Papâ appellarent ad futurum Concilium? Hujusmodi constitutionis rationes allegat prædictus Sixtus IV. tum quod de minoribus ad majores iudices duntaxat appellare permittat auctoritas, & propterea inhibeat, ab Imperiali & prætorio iudicio appellari, tum quod non homo, sed is, qui solo verbo fecit caelum & terram, Apostolicam Sedem, & in ea sedentem prætulit universis etiam Concilijs, quæ ab eâ robur accepisse, SS. Patrum Decreta testantur &c. Unde inferebat idem Pontifex, appellantes à Romano Pontifice ad non indictum, nec congregatum Concilium, constituere aliud Caput in Ecclesia Dei &c. sanctæque Sedis primatum negare, ac Ecclesie unitatem dividere &c.

73. At quid, inquires pro sexto, est specialis energie in hoc, quod Sixtus IV. reprobet appellationem à Papâ ad non indictum, neque congregatum Concilium? An ergo, si hoc de præfenti sit coadunatum, fas erit, ad illud à Papâ appellare? An non si hoc saltem liceret, sublimius jam Sede Apostolicâ Tribunal præ-

prænderetur? Verùm si vel indictum, vel aggregatum sit Concilium Oecumenicum, in eo jam intervenit Apostolica auctoritas, utpote forma & anima Synodi quæ Oecumenicæ.

74. Quod si ergo ad Concilium tali modo indictum provocetur à Papa, non jam ab inferiori sit appellatio ad majorem, sed Papæ auctoritas, seu Oecumenici Concilij forma postulatur, nec aliud in hoc agitur, nisi ut, quæ Papæ auctoritas extra Concilium decrevit, eadem sub altiori Divinitus constitutâ præminentia Papæ unâ & Concilij consensione auctoritativæ annexa impleretur, ad effectum omnimodæ & consummatæ per Christi promissum infallibilitatis in dogmaticis sanctionibus obtinendum.

75. Operæpretium est pro septimo hæc accuratius expendere, ex quo S. Scripturæ fundamento appellationes à Papa ad futurum Concilium à Pio II. in Bulla *Execrabilis*. condemnentur, tanquam erroneæ ac detestabiles. Hic nempe Pontifex Maximus *ibidem* dicit, spiritu rebellionis imbutos esse, qui à Papa ad futurum Concilium appellare præsumunt. Hujus autem dicti sui rationem profert ex hoc, quod Romano Pontifici Christi vicario dictum sit in persona B. Petri: *Pasce oves meas &c. Quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum & in celis*. Ex quo adeo Christi verbo elucescit, nihil esse super terram morale, in Regnum cælorum ordinabile, quod non subit superioritati Romani Pontificis. Quamvis proinde character Episcopalis, unâ cum vi Sacramentorum Eucharistiæ & Ordinis effectrice, nec non unâ cum radicali jurisdictione pastorali, in eo characterè contentâ, utpote qui sit *immediate* à Christo, non sit de illo *quocumque* Pontificis superioritati subiecto *moralis*, atamen ejusdem usus quæ *moralis* superinduit conditionem illi subjacentem. A fortiori autem talis subjectionis conditionem subit *formalis & actualis* Episcopalis jurisdictionis, utpote derivata à Papa. Et multo magis exercitium *moralis* jurisdictionis Episcopalis etiam *collectim* sumptæ, & ab universis Christiani Orbis Episcopis in unum *acephalicè* spectatum Concilium *collectæ*, obtinet ejus subjectionis conditionem; uti sæpe in *antecedentibus* dictum & ostensum fuit. Quomodo igitur fas esse possit, à Papâ appellare ad ejusmodi *acephalicum* Concilium?

76. Quamvis porro pro octavo consummatæ infallibilitatis præminentia Concilio *formaliter* atque *complete* Oecumenico per Christum asserta, sit *immediate* à Christo, nec adeo possit ut sic subesse Romani Pontificis superioritati; eo ipso tamen, quod ista infallibilitas non nisi *duobus*, nempe Capiti & Corpori Ecclesiæ Hierarchico, quæ intrâ Concilium Oecumenicum consentientibus, sit promissa; ex parte sui substrati jam involvit illam Papæ superioritatem. Quamvis insuper Concilio Oecumenico etiam Divinitus competat *indefinita* ligandi & solvendi potestas, comparatæ Papali Oecumenicæ auctoritati: atamen *Decreta Consiliaria moralia* inde promanantia,

sicuti sunt de illo *quocumque* in Regnum cælorum ordinabili *moralis*; sic subjacent quoque Pontificis Maximi superioritati in tantum, ut ejusmodi morum decreta solus etiam Pontifex, secundum rerum exigentiam, mutare ac dispensare valeat: sicuti etiam econtrâ Pontificiæ leges *moralis* ex vi illius universalis Concilio quæ Oecumenico per Christum collatæ auctoritatis, possunt quidem immutari, eo ipso tamen, quod hæc etiam Concilij Oecumenici non nisi ex Capite & Hierarchico Ecclesiæ Corpore subsistentis auctoritas, ex parte sui *substantialis* substrati involvat Papæ super omni in terris *moralis* superioritatem, illi Concilij quæ Oecumenici potestati *indefinita* comparè, nequit jam Concilio quæ *complete* etiam ac *formaliter* Oecumenico attribui stricta erga Papam superioritas. Cùm igitur nihil in Concilio sit assignabile, super quo fundari possit aliqua super Papam superioritas, meritò dixit Pius II. exercitum rebellionis ab illo, qui à Pontifice Romano appellat ad futurum Concilium.

Non denique firmantur hæc universa ex Concilio Constantiensi *sess. 8. art. 37.* ubi inter alios *Wicleffi* errores damnatur iste quoque articulus; *Papa non est immediatus Vicarius Christi*. In quo Synodus ista consonat cum Nicæni Concilij *Canone 39.* excommunicationis censurâ ferentis illum, qui negaverit, Romanum Pontificem esse Vicarium Christi super cunctos populos, & cunctam Ecclesiam Christianam. Ex quo adeo *fidei* principio ita licet argumentari. Quod potestas Ecclesiastica est propinquior Christo, eò noscitur esse superior. At eo ipso, quod Romanus Pontifex sit *immediatus & proximus* Christi Vicarius, nequit ulla dari in terris auctoritas Ecclesiastica, quæ sit Christo propinquior, nec ulla adeo in in terris potestas potest esse superior Apostolicæ Papæ auctoritate. Sed fateri oportet, eam, sicuti est *immediate* à Christo, atque hujus vicaria, sic esse supremam. At verò appellationis natura est, esse provocationem ab inferiori iudice ad superiorem. Quia igitur Christi vicaria in Pontifice potestas est *immediata & proxima* Christo, ideo ab eâ non datur in terris ulla appellatio *strictè & propriè* sumpta, ad ipsam verò à quocumque in terris constituto iudice Ecclesiastico jus est appellandi.

Caput. III.

Quantum momenti circa auctoritatem Concilij evinci valeat ex Decretis Synodi Constantiensis *sess. IV. & V.*

His Decretis *inferius* referendis causâ dedit schisma gravissimum mox recensendum. Nempe Clemens V. in Romanum Pontificem electus, Sedem Apostolicam Anno 1305. transfulerat Avenionem. Sed Gregorius XI. Anno 1378. redijt ad Urbem, ubi, cùm fatis functus esset, Cardinales ad instantiam plebis Papam iterum petentis, elegerunt Archiepiscopum Barensem, nominatum Urbanum VI. Cardinales verò Galli cum tribus Italis, præ-